

Хто правду чинить –
іде до світла
Іван 3,21

МЕТА

ЧАСОПИС ЛЬВІВСЬКОЇ АРХІЄПАРХІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

Великоднє послання Блаженнішого Святослава

Великоднє привітання Архiepіскопа і Митрополита Львівського

Високопреосвященним і преосвященним владикам,
всесвітлішим, всечеснішим і преподобним отцям,
преподобним ченцям і черницям,
дорогим у Христі мирянам
Української Греко-Католицької Церкви

Всесвітлішим та Всечеснішим отцям,
Високопреподобним і Преподобним отцям,
ченцям та черницям,
дорогим та достойним мирянам Львівської Архiepіархії

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Як однорічний агнець, благословенний нам вінець – Христос
Добровільно за всіх заколений був – Пасха очищення;
І знову нам із гробу засяяв – чудове Сонце правди.
Пісня 4-го Канону Пасхи

Дорогі в Христі!

Сьогодні по всьому Всесвіту лунає радісний одноголосий благовіст: «Христос воскрес!» У цих словах – сила й визнання головної істини християнської віри. «Воістину воскрес!» – відповідають ті, хто повірив у воскресіння нашого Спасителя та Його перемогу над адом і смертю. Наша віра у Воскреслого – це віра у воскресіння, яке кожен із нас особисто зможе пережити. Саме

(Далі – на 2-й сторінці.)

«...Я - воскресіння і життя.
Хто в мене вірує,
той навіть і вмерши - житиме!» (Ів 11,25).

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Ісус Христос назвав себе «воскресінням і життям» у розмові з Мартою, сестрою Лазаря, якого він воскресив перед своїми страстями. Син Божий підняв його, покликав до життя, попри те, що пройшло уже чотири дні після смерті Лазаря. Коли Ісус Христос став біля гробу Лазаря й велів відкотити камінь, Марта засумнівалася у силі Спасителя та сказала, що уже чується запах мерця в повітрі. Неприємний запах був матеріальним, а не духовним. Однак немилый запах не став перешкодою, щоб повернути мертвому життя: «...Неможливе

(Далі – на 3-й сторінці.)

12 МАЛОВІДОМИХ ФАКТІВ ПРО ОБ'ЯВЛЕННЯ У ФАТІМІ

Попри те, що для нас залишається найважливішим слідувати головному посланню з Фатіми, є багато цікавих фактів, пов'язаних із цим об'явленням, які вартує згадати з нагоди їх 100-ої річниці.

Як говорив св. Іван Павло II після того, як був серйозно поранений 13 травня 1981 року, послання з Фатіми «сьогодні є більш актуальним, ніж було у 1917 році». Пізніше, коли Папа-емерит Венедикт XVI відправив

у 2010 році, в Фатімі св. Літургію з нагоди 10-ої річниці беатифікації малих візjonerів – Жасінти і Франциско Марто, – він сказав: «Помилкою є вважати, що пророка місія Фатіми завершена».

Пропонуємо 12 маловідомих фактів про події, пов'язані з об'явленнями у Фатімі.

Факт 1. В 50-ту річницю об'явлень, 13 травня 1967 року, Папа Павло VI став першим Папою, який відвідав місце об'явлень у Фатімі.

Факт 2. У своїх мемуарах сестра Люсія описала Жасінту, якій навіть не виповнилось 10 років, коли вона померла, як «завжди серйозну і стриману, однак товариську. Здавалось, що всі її вчинки відобра-

жали Божу присутність у спосіб, характерний для дорослих людей з великими чеснотами».

Це було після об'явлень. До них вона була «втіленням

ентузіазму і капризу». Однак згодом Жасінта ніколи не боялась висловлювати свою думку і могла докорити дорослим та дітям, які робили чи говорили щось недоречне, кажучи: «Не робіть цього, бо ви ображаєте Господа нашого Бога, а Його і так багато ображають!»

(Далі – на 9-й сторінці.)

• КВІТЕНЬ •
2017 РОКУ БОЖОГО
• ЧИСЛО •
132 / 4

Звернення щодо розбудови Страдецької святині

**Достойним мирянам і духовенству
Львівської Митрополії
Української Греко-Католицької Церкви,
а також усім людям доброї волі
України і світу**

СЛАВА ІСУСУ ХРИСТУ!

Всесвітліші, всечесніші та преподобні отці, преподобні брати і сестри, достойні та вельмишановні пані і панове! В історії кожного народу, країни, міста чи навіть невеликого села є періоди, коли необхідна концентрація сил усієї громади, коли зцементована в один чин думка і праця кожного втілюються у великі звершення, які в століттях є славою і гордістю народу. Так, зокрема, в Україні з'явилися величні святині, як ото Київська Софія і львівський Святий Юр, храми Чернігова та Переяслава, Галича та Чернівців і багато-багато інших.

Нині наше покоління також має добру нагоду прилучитися до великої справи розбудови святині загальнонаціонального, а невдовзі і європейського рівня. Неподалік міста Львова у с. Страдч збереглась прецінна пам'ятка історії, культури і християнської духовності. Тут ми маємо другий за розмірами і значенням після Києва, але хіба єдиний за максимальним ступенем збереження автентичного стану печерний монастир, заснування якого сягає початків християнства на наших землях. Тут маємо моці блаженних мучеників за віру Христову о. Миколая Конрада та дяка Володимира Прийми. Врешті, тут в особливий спосіб відчувається присутність Бога і Пречистої Діви Марії, тут знедолені віднаходять полегшення, а засмучені отримують потіху. І не дарма Римські первоієрархи, потверджуючи велетенське духовне значення святині не тільки для української нації, але й для усієї Європи, надавали Страдецькій горі численні відпусти. Зокрема, привілеї повних відпустів і піднесення Хресної Дороги у Страдчі до статусу Єрусалимської надавали у 1936 році Папа Пій XI, а у 2013 і 2015 роках – Папа Франциск. Також не випадково у 2012 році Синод єпископів УГКЦ проголосив блаженного Володимира Прийму покровителем мирян.

Сьогодні, з перспективи історичного досвіду, ми з певністю можемо констатувати, що саме Бог-Творець і Пресвята Богородиця зберегли від руйнації цю прецінну святиню в тривожні роки двох воєн і особливо комуно-атеїстичного режиму. Як виглядає, в тому, що в минулому столітті ця духовна та культурна пам'ятка вистояла і дійшла до нас у своєму первозданному вигляді, щонайменшою є заслуга людини, але натомість у всьому проглядається дивний і незбагнений промисел Божий.

Проте Господня опіка не позбавляє нас, людей, відповідальності за збереження цієї Божої слави,

(Далі – у колонці на 3 стор.)

(Продовження, початок на 1 стор.)

Великодні послання Блаженнішого Єврослава

завдяки вірі ми стаємо християнами, тобто причасниками вічного життя нашого Божественного Спасителя, який сьогодні у славі виходить із запечатаного гробу. Ось чому святий апостол Павло твердить: «Коли ти своїми словами визнаватимеш Господа Ісуса і віруватимеш у своєму серці, що Бог воскресив Його з мертвих, то спасешся, бо серцем вірується на оправдання, а устами визнається на спасіння» (Рим. 10, 9-10). Ми святкуємо подію, про яку свідчили святі апостоли. Благодаттю Святого Духа в пасхальних богослужіннях ми можемо пережити те саме, що досвідчили жінки-миронисиці при гробі та апостоли, які особисто зустрілися з воскреслим Спасителем і були Його свідками аж до краю землі. У нинішньому світлому празнику наново з'єднаймося з Ним і промовмо до Нього словами апостола Томи: «Господь мій і Бог мій» (Ів. 20, 28).

Як однорічний агнець, благословенний нам вінець – Христос

Ким є той Христос, якого ми зустрічаємо воскреслим із гробу? Насамперед Він є нашим вочлоченим Богом, який перемиг смерть і якого ворота аду не змогли втримати. Наша Пасхальна утрєня прирівнює Ісуса Христа до пасхального агня, принесеного в жертву на визволення і спасіння вибраного народу. У ту ніч, яку вперше назвали пасхальною, смертоносний ангел у Єгипті проминув того, чий дім був позначений кров'ю пасхального ягняти, і тоді розпочався вихід вибраного народу з рабства до свободи. Нашим справжнім пасхальним Агнем є розп'ятий і воскреслий Господь Ісус Христос, як про це пише св. Іван Богослов, коли устами Хрестителя вже на початку Євангелія свідчить про Ісуса: «Ось Агнець Божий, який світу гріх забирає» (Ів. 1, 29). Саме Він є Той, який у цю ніч зламав своїм світлом темряву рабства гріха та веде за собою всіх нас від смерті до життя і від землі до небес.

Якщо ми у Святому Хрещенні таїнственно вмерли і воскресли з Христом, якщо ми причащаємося Його Тіла і Крові, тобто споживаємо новозавітну Пасху, та ознаменовані кров'ю Христа, то і нас смерть оминає, «проходить мимо», і відкриваються перед нами двері небесні. Щоразу, коли ми молимося Божественну Літургію, то стаємо причасниками воскресіння – того життя, яке сьогодні засяло нам із порожнього гробу. І це життя Воскреслого є благословенним вінцем для нас, дітей Божих, знаком нашої гідності й нашого покликання бути свідками Його у світі та проповідниками Його Євангелія.

Добровільно за всіх заколений був – Пасха очищення;

Святкувати християнську Пасху означає для нас сьогодні бути здатними силою Воскреслого вставати і пробудитися до дії, – бути здатними до особистої пасхальної самопожертви задля добра свого народу, його свободи та крашої долі. Дивлячись на обличчя наших українських воїнів-героїв, які принесли своє життя в жертву за рідний народ, можемо бути впевнені, що Небесний Отець приймає ці жертви в імені свого Сина. Саме у них через воскреслого Христа ми вже маємо перемогу над злом і зцілення душевних і тілесних ран.

Святкувати християнську Пасху означає для нас сьогодні бути носіями перемоги життя там, де панує смерть. Широ визнавати те, що Христос «воістину воскрес», означає повірити, що завдяки нашому особистому рішенню та зусиллю є воістину можливим побороти корупцію і неправду в нашому суспільстві, що саме від нас залежить, яким буде наша країна: чи вона буде вмирати, віддана на поталу могутнім світу цього, чи встане, пробудиться, оновиться і воскресне до справжнього життя, гідного людини як образу Божого.

Христос, який сьогодні рве кайдани смерті та

виходить із гробу, є нашим виходом із рабства. Він очищує нас від гріха, залежності, обставин, спокус і маніпулювань групки, учасники якої вважають себе господарями світу цього, – очищує від всього, що нас поневолює і забирає в нас життя. Він, воскреслий Господь, є нашим виходом із наших історичних обставин: у Ньому перемаємо війну і тих, хто її розпалює та підтримує. Христос – це також наш вхід, наші двері (пор. Ів. 10, 7,9). Він для нас є дорогою, правдою і життям (пор. Ів. 14, 6). Він дає нам свободу для повноти життя, любові до Бога і ближнього, будівництва власного майбутнього на своїй Богом даній землі. У світлі Христового воскресіння не дозволюємо себе обдурити ні пустослів'ям та марними обіщанками, ні безпорадністю тих, яким бракує віри в євангельську правду і справедливість, і які лишень нарікають на свою долю.

І знову нам із гробу засяв – чудове Сонце правди

Труднощі й невігоди – досвід кожного паломника, що йде в пасхальній ході. Не цураймося труду і особистої жертви цієї переможної ходи. Ми часто маємо спокусу відмежуватися від дійсності довкола нас, перекладаємо відповідальність на іншого, бачимо швидше зло ніж добро, шукаємо когось як «жертву», на яку хочемо перекласти власні тягарі. Вибираємо собі не чистого Ангя, який кличе до особистої участі в перемозі над злом, а цапа відбувайла, на якого скидаємо всі гріхи, слабкості, боягузтво, небажання брати на себе відповідальність за долю свого народу. Хочемо, щоб хтось за нас усе зробив, шукаємо «когось», хто взяв би на себе наші труднощі й заплатив би ціну за наш добробут, а наші негаразди щоб без нашого особистого зусилля «пройшли мимо» нас. Чуємо, як нам шепчуть: «Нехай інші захишають Батьківщину, а я хочу почуватися в безпеці. Нехай інші змінюють країну, в якій я живу, на краше, лише щоб не змінювався я сам».

Натомість Христос нас кличе до іншого способу життя. Він воскрес із мертвих для того, щоб змінити спершу нас, зрушити і підняти спершу мене, а через мене – усе і всіх довкола. Якщо я хочу крашого суспільства, країни, світу, то спершу мушу стати крашим сам. І день цієї великої переміни, коли наше Сонце встає, є саме сьогодні! Сьогодні наш Великдень! Станьмо великими у воскреслому Спасителі! Христос засяв нам із гробу і є нашим Сонцем правди. Досить нарікати – час діяти! Сходить Сонце – починається новий день. У світлі Його проміння маємо даровану нам нагоду саме сьогодні, у цей день і час – не змарнуймо її!

Дорогі в Христі браття і сестри! Вітаю всіх вас із нинішнім світлим празником Воскресіння Христового, із днем визволення від смерті й зла та відкриття дверей до життя, надії і любові. Зичу всім миру Христового, миру, який дарує нам Христова перемога над злом і неправдою, миру, якого серед війни так широко прагне кожне українське серце. Ше раз усім вам, в Україні й на поселеннях сушим, засилаю свої сердечні вітання. Широ бажаю вам благословенних Великодніх свят, смачного свяченого яйця та світлої пасхальної радості!

Благодать воскреслого Господа нашого Ісуса Христа, любов Бога Отця і причастя Святого Духа нехай буде з усіма вами!

Христос воскрес! Воістину воскрес!

† СВЯТОСЛАВ

Дано в Києві,
при Патріаршому соборі Воскресіння Христового,
у 5-ту неділю Великого посту, 2 квітня 2017 року
Божого

(Продовження, початок на 1 стор.)

Великоднє привітання

Архiepіскопа і Митрополита Львівського

в людей, можливе є в Бога» (Лк 18,27). Син Божий закликав Лазаря, щоб вийшов із гробу – мертвий ожив, покинув гріб, приближався до рідних, які очікували його назовні гробниці. Колись сила фарисеїв та садукеїв йшли хреститися до святого Івана Хрестителя, а він картав спосіб їхнього життя. Ті, натомість, захищалися Авраамом, іменуючи його своїм батьком. Пророк не дав їм можливості довго чекати на відповідь: «...Кажу бо вам, що Бог з цього каміння може розбудити (до життя) дітей Авраама» (Мт 3,9). Для людей існує багато проблем, Господь усе бачить ясно й висвітлює у правді. Присутнім було трудно повірити у воскресіння мертвих й вічне життя, а Бог наказує мерцю: «...Лазарю, вийди сюди!» (Ів 11,43). І Лазар вийшов з гробу, обмотаний полотном. Народ тяжко приймає правду про вічне життя, а у Бога не існує темних місць: «...Бо він повелів, і створились» (Пс 148,5). Господь – всемогутній, вирішує усі питання швидко, правильно й для усіх очевидно, бо для нього усе ясно й чітко, нерозв'язаних ситуацій не буває!

Христа зрадили, видали в руки ворогам, знушалися й катували, вчинили несправедливий засуд, розіп'яли на хресті й поховали у гробі. Мертве тіло спочило. Однак воно не давало спокою первосвященникам й фарисеям, які аж на другий день прибули до Пилата, бо пам'ятали, що він говорив: «...Я по трьох днях воскресну». Крім воїнів, гробницю пильно стерегли наставлені первосвященниками та фарисеями. У світі такого не трапляється, щоб стерегли мерця. Тіло кладуть у гріб, засипають землею й усі розходяться. А тут сторожа з римських воїнів та представників синагоги, які, до усього цього, поставили на гробі свої печаті. З цього можна уявити цінність скарбу, який спочивав у гробі й про що не відали юдеї! Невідомо, як би розвивалася справа воскресіння, коли б не було сторожі? – Воскресіння Сина Божого ніхто не міг зупинити, бо людські сили та задуми марні. Пророк переконує: «Задумайте задуми, та вони не владуться; давайте накази, та вони не здійсняться, бо з нами Бог!» (Іс 8,10). Усе вийшло на яв. Особи, що були ворожо наставлені проти Ісуса Христа, уважали, що сторожею та печатями перешкоджають здійснитися Христовому Воскресінню. Але нічим не завадили, хоч застосували всю свою силу, хитроші, гроші та становище. Прорахувалися! Важкий камінь, воїни, сторожа, печаті, бажання, щоб часом Христос не воскрес і не залишив гробу порожнім, не допомогло й не порадувало провід юдейської старшини та релігійних наставників. Дуже смішні твердження наводили особи, вороже наставлені до Христа, але проти Божої правди та Господнього Провидіння усякі хитроші не проходять, бо правда Божа торжествує! Христос воскрес! Зчинився великий землетрус. Появився ангел, видом, неначе блискавиця, який відкотив камінь, а сторожа перелякалася, затремтіла й стала, наче змертвіла (пор. Мт 28,2-4).

Сторожа заметушилася, відважні воїни та прибічники первосвященників налякалися й повтікали, щоб сповістити старших, що Христос воскрес і його немає в гробі. Ось вороги перші дізналися про воскресіння Ісуса Христа! Старшина, порадившись, дали гроші воякам й наказали, щоб ті твердили, що учні вкрали мертве тіло Спасителя, чого світ ніколи не чув. Виникає багато питань: чому і як в гробі були зняті пов'язки, які від замашення смирою ніби приклеювалися до тіла; а пов'язка, що була на голові, знята лежала окремо? Хто краде, свою справу виконує швидко. А тут, чомусь віддирали б від тіла паси полотна та викрадали б оголене тіло? Який зміст такої крадежі? Зрештою, за несумлінне виконання обов'язків, воїнів чекала смертна кара, чого вони були свідомі, бо їх вважали відважними та непереможними. Вони завжди очікували нагороди та зросту в кар'єрі, а не покарання. Провалилися диявольські та людські підступні плани.

«...Христос справді воскрес і з'явився Симонові» (Лк 24,34) та іншим своїм учням, найперше, Марії Магдалині та жінкам, які слідували за ним, бо дуже любили його. А самим учням й апостолу Томі, тяжко було в це повірити (пор. Ів 20,25). Сповнилися слова Ісуса Христа, який твердив: «...Син Чоловічий має багато страждати; старші, первосвященники та книжники його відкинуть і уб'ють, та він на третій день воскресне» (Лк 9,22). Дякуємо Господеві, що його Воскресіння неможливо заглушити в серцях віруючих людей! Поклін, слава й честь Ісусові Христові за те, що діло й правда про його воскресіння живе в наших душах! Воскреслий Спаситель відчинив для нас ворота неба, через які нам необхідно перейти!

Широ вітаю усіх вірних нашої Церкви з великим святом Воскресіння Христового! Дякую нашим священникам за їхнє добре служіння! Складаю подяку усім вірним нашої Церкви за глибокі старання приналежності до Христової Церкви! Хай радість Воскресіння Христа увійде в кожную душу представників влади, наших воїнів, хворих, забутих, сиріт, віддалених від дому, немовлят, дітей, молоді, людей дорослого й поважного віку! Хай світло Христового воскресіння освітить душі тих, хто у в'язницях, лікарнях, в дорозі, хто вірить і не вірить, хто кається за промахи свого життя і, хто цього не чинить! Дякую священникам кожної церкви, усім хористам, дякам, паламарям, прислузі й усім тим, хто перестукає поріг цього собору! Хай Бог огорне усіх духовною радістю, дає шастя та добре здоров'я гідно верстати вік свого життя! Пресвята Богородице, виблагай нам ласку постійної пам'яті про Христове воскресіння та воскресіння наших душ до вічного щасливого життя!

Христос воскрес! Воістину воскрес!

Благословення Господнє на Вас!

† ІГОР

Архiepіскоп і Митрополит Львівський

Дано у Львові

при Архикатедральному Соборі святого великомученика Юрія

14 квітня 2017 року Божого

(Закінчення, початок на 2 сторінці)

її примноження й обов'язку передати нащадкам. Нові часи приносять із собою нові вимоги і завдання. Якщо духовний потенціал Страдецької святині значно випереджує наш час, то забезпечення матеріально-побутових і навіть молитовних потреб залишається на рівні позаминулого століття. Сьогодні вкрай необхідно звести просторий храм блаженних мучеників о. Миколая Конрада та Володимира Прийми, дослідити і законсервувати печерний монастир, здійснити комплекс інженерних робіт з водовідведення і монтажу каналізаційної системи, облаштування доріг і стежин інтенсивного руху прочан та туристів, місць для їх відпочинку, паркувальних майданчиків, висадження захисних насаджень і укріплення схилів гори, та багато іншого. А попри усе зазначене першочерговим завданням є спорудження на Страдецькій горі «Будинку прочанина», який у першу чергу слугуватиме сотням і тисячам простих людей, молільників, які впродовж усього року прибувають на святу Страдецьку гору.

Очевидно, що такі масштабні плани потребують вкладення значних фінансових, матеріальних і людських ресурсів. Якщо робити це силами парохії чи навіть Львівської Архiepархії, то для реалізації наміченого потрібно буде принаймні століття. Проте в критичні моменти, об'єднавшись в одній думці і в одному пориві, громада, як свідчить уся наша українська історія, робила немислимі для «здорової людської логіки» речі.

Тому цим листом звертаємось до Вас, духовних і мирян Львівської Архiepархії і Митрополії, а також і до всіх людей доброї волі усієї України і світу про молитву, добрі справи та матеріальну чи фінансову допомогу у звершенні цих напевду величких намірів.

І при цьому пам'ятаймо про дві важливі речі, що навіть «вдовина лепта», тобто найменша ваша жертва, є великою у вимірі Божому, а також те, що Страдецька святиня не стільки потрібна Господеві, скільки нам, земним людям. Адже будь-яким чином прилучаючись до цієї спільної справи, ми реалізуємо і примножуємо таланти, дані нам Богом у користування, і які при мудрому орудуванні ними будуть дані нам у посідання (пор. Мт. 25, 14-30), а також збираємо собі той нетлінний скарб, який «ні міль, ні іржа не нищить і злодій не підкопує і не краде» (Мт. 6, 19-21).

Не кожному поколінню випадає честь бути будівничим святині загальнонаціонального та світового рівня, де щодня устами багатьох тисяч молільників злинатимуть до Господа молитви за Україну та її нарід, за наші родини у багатьох поколіннях. Щасливий, хто бодай дрібною прилучиться до спорудження такої святині, бо через сотні літ, допоки творитимуться там Богослужіння, завжди будуть згадуватись «ктитори і добродієцькі святої обителі цієї».

З молитвою та шаную
† ІГОР,
Митрополит Львівський

Пожертви на розбудову Архiepархіального відпустового центру у с. Страдч можна скласти на рахунок:

РО «Місія Відпустовий центр «Страдецька Гора» Львівської Архiepархії Української Греко-Католицької Церкви»

Код ЄДРПОУ/ДРФО: 39900575

Реквізити:

Банк ПАТ КБ «ПРИВАТБАНК»

(код ЄДРПОУ 14360570, МФО 325321)

Розрахунковий рахунок 26009053701352, валюта УАН (українська гривня).

Адреса банку: 79035, м. Львів, вул. Володимира Великого, буд 51.

Для переказу вказувати
– добровільна пожертва.

Прохання при переказі коштів вказувати Ваше ім'я, щоб священники у Страдчі молились за Вас та Вашу родину.

МОЩІ НОВОМУЧЕНИКА У В'ЯЗНИЧНІЙ КАПЛИЦІ ЗАЛИШАТЬСЯ НА ПОСТІЙНО

На другий день Великодніх свят до Чортківської установи виконання покарань (№29) завітали Олег та Тетяна Чихарівські, місією яких є поширення інформації по парафіях, сиротинцях, в'язницях тощо про життя владика Василя Величковського, якого під час свого візиту до м. Львова 27 червня 2001 р. беатифікував святий Папа Іван Павло II. Подружжя привезло дар для каплиці, що знаходиться в секторі в'язнів із довічним утриманням, ікону та мощі блаженного священномученика Василя Величковського, якого у 2014 році на Всеукраїнській прощі в Зарваниці проголосили почитателем пенітенціарного служіння.

Спочатку у в'язничній церкві св. Івана Богослова місіонери коротко розповіли про трагічний життєвий шлях новомученика, після чого відбулася Божественна Літургія і виставлення ікони з мощами у каплиці для в'язнів-довічників. Відтепер мощі владика Василя Величковського знаходитимуться в цьому закладі постійно.

ДО 125-ЛІТТЯ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ ПАТРІАРХА ЙОСИФА СЛІПОГО

У Патріаршому соборі Воскресіння Христового в Києві буде представлено банерну фотоекспозицію «Патріарх Йосиф Сліпий: Бути собою!». Експозиція підготовлена Інститутом історії Церкви з нагоди 125-ліття від дня народження відомого церковного діяча та видатного сина українського народу.

Експозиція «Патріарх Йосиф Сліпий: «Бути собою» розкриває основні етапи життя і діяльності Йосифа Сліпого: дитинство в с. Заздрість на Тернопільщині і здобуття освіти, покликання до священства і наукової діяльності, багатолітнє ректорство у Львівській духовній семінарії, вибір на наступника митрополита Андрея Шептицького, переслідування радянською владою, два арешти та 18-річне перебування в таборах ГУЛАГу, обставини звільнення з ув'язнення та переїзд до Рима. Завдяки опублікованим архівним фото відображено його участь у засіданнях Другого Ватиканського Собору. Також експозиція висвітлює працю Блаженнішого Йосифа над розвитком духовного та культурно-освітнього життя українців у Римі: створення Українського католицького університету в Римі, будівництво собору Святої Софії, його численні подорожі для згуртування та підтримки «в розсіянні сущих» українців. Тексти на банерах підібрані тематично, це слова Патріарха Йосифа із «Заповіту», що найкраще відображають його життєву позицію та його пророчу візію щодо майбутнього українського Народу та української Церкви.

ПАМ'ЯТНИЙ ХРЕСТ ГЕРОЯМ УКРАЇНИ ВСТАНОВЛЕНО У ЛИТВІ

Встановлення пам'ятного хреста Героям, що загинули за Незалежність України, на Горі хрестів, відомій католицькій святині Литовської Республіки, розташованій поблизу міста Шяуляй, відбулося в середу, 19 квітня, за участю українських воїнів, які зараз перебувають на лікуванні у столиці Литви Вільнюсі, священнослужителів і посла України в Литовській Республіці Володимира Яценківського.

Зініціював патріотичну акцію представник Спільноти стрільців Литви Рамунас Шерпетаускас, який опікується українськими військовослужбовцями з початку війни на Сході України, допомагаючи їм у лікуванні та реабілітації, а також організовуючи різноманітні благодійні та відпочинкові заходи.

Після чину панахиди за полеглими героями української і литовської нації всіх часів, який відбували військовий капелан Віргініус Валентас і священнослужитель греко-католицького храму Пресвятої Трійці з Вільнюса о. Йоаким Ковальчук (ЧСВВ)

На хресті написано двома мовами «За вашу і нашу свободу».

На Запоріжжі спільно переживали радість Христового Воскресіння

У свято світлого Воскресіння Христового греко-католики Запоріжжя спільно молилися пасхальні богослужіння. Обидва єпископи – владика Ян Собіло, єпископ-помічник Харківсько-Запорізької дієцезії РКЦ, та владика Степан (Меньок), екзарх Донецький УГКЦ, спільно звершили два богослужіння як в латинському, так і східному обрядах.

Додамо, що з моменту військових дій на Донбасі владика Степан звершує святкові богослужіння в найбільші християнські свята для греко-католиків Запоріжжя в санктуарії Бога Отця Милосердного за дозволом місцевої ієрархії РКЦ. Цьогоріч, зважаючи на те, що дата Воскресіння ГНІХ співпала в католиків обох обрядів, єпископи переживали Великдень разом.

Цього року вулицями м. Одеси вперше пройшла Хресна дорога. Подія відбувалася напередодні Страсного тижня, в Лазареву суботу. Ідея її проведення зародилася на парафії святого Андрея Первозванного, яка, хоч і тісниться у викуплених будинкових приміщеннях на невеличкій та майже непримітній вулиці в центрі міста, але має чисельну громаду вірних. Цю ідею одразу ж підтримав владика Михаїл Бубній, надавши авторитетності та вагомості цьому заходу.

Вважалося, що цей захід мав би об'єднати всіх

Екзарх Харківський відвідав виховну колонію

У передвеликодню суботу Преосвященний владика Василій, екзарх Харківський, разом з отцем Миколою Семеновичем, отцем Андрієм Насінником та братами-семінаристами з Івано-Франківська відвідали Курязьку виховну колонію, яка знаходиться у селищі Подвірки неподалік Харкова.

Цікавим є те, що колонія бере свій початок від дитячого будинку, який свого часу більшовики розмістили в стінах Преображенського монастиря. Невдовзі з-під Полтави сюди переїхала дитяча колонія імені Горького на чолі зі своїм керівником – відомим вихователем Антоном Макаренком.

Під час відвідин владика Василій разом із отцями, в супроводі співу семінаристів, освятивши пасхальні страви та звернувся до вихованців колонії із привітальним словом. Він, зокрема, ска-

Школярам розповідали про свято Христового Воскресіння

У міській бібліотеці м. Полтави настоятель Свято-Троїцького храму УГКЦ отець Юрій Кролевський провів катехитичну зустріч з учнями молодших класів, під час якої розповів школярам про християнський зміст та сенс свята Воскресіння Господа Ісуса Христа. Насамперед священник звернувся до книги Старого За-віту, коротко охарактеризувавши

особу Мойсея, життя вибраного народу та вихід ізраїльтян з єгипетської неволі до свободи, до Обіцяної землі, яка «тече молоком та медом».

«Саме слово «пасха» – не українського, а єврейського походження і означає воно «перехід», – підкреслив отець Юрій під час розмови, – а саме свято Пасхи – це свято свободи, свято виходу

з неволі. Для нас воно є святом свободи від поганих вчинків, від гріхів та від зла, що поневолюють людину».

На закінчення священник побажав педагогам та школярам гарного святкування Великодніх свят.

Прес-служба парафії Пресвятої Трійці УГКЦ м. Полтави

У своєму слові екзарх Донецький наголосив, що християнських храмів є тисячі, але Церква – одна: «Для мене болючим є те, що я не можу бути в Донецьку, болючим є те, що частина України – в крові, і те, що я не можу єдиними устами і єдиним серцем з нашими вірними прославляти Воскресіння Христа. Але ми об'єднані молитвою! Я сподіваюся, що воскреслий Христос дарує нам мир і спокій в Україні».

Руслана ТКАЧЕНКО,
прес-служба Донецького екзархату

Перша Хресна дорога в Одесі

християн Одеси, однак на цю пропозицію відгукнулися лише єпископи Римо-Католицької та Німецької Лютеранської Церков – владика Броніслав Бернацький і владика Сергій Машевські відповідно.

Хресна хода рушила від храму св. Андрея Первозванного УГКЦ. Напутнім словом та початковою молитвою її розпочав владика Михаїл Бубній, екзарх Одеського та адміністратор Кримського екзархатів. Різні церковні громади та спільноти несли почергово хрест. Особливо знаковою була присутність ліцеїстів Військово-морського ліцею.

Далі молільники, яких зібралось близько півтисячі, пройшли центральними вулицями Одеси і завершили свій похід у храмі св. апостола Петра РКЦ. Завершальне слово у цій молитовній ході мав владика Броніслав.

Прес-служба Одеського екзархату

зав: «Христос, воскреснувши з мертвих, переміг смерть і переміг усе зло. Тому бажаю, щоб і ви усі у своєму житті змогли перемогти усяке зло».

Згодом усі охочі мали нагоду приступити до сповіді, а також поспілкуватися з отцями і семінаристами.

Брат Тарас ПАЩАК

У Полтаві постане новий храм у стилі козацького бароко

У день свята Благовіщення Предстоятель УГКЦ Блаженніший Святослав відвідав Полтаву, завітавши насамперед до двох греко-католицьких парафій, які тут діють. Спочатку було здійснено візит до парафії Пресвятої Трійці, де Блаженнішого Святослава вітали парох храму о. Юрій Кролевський, духовенство, члени товариства «Лицарі Колумба» та вірні.

Після Святої Літургії Глава УГКЦ вручив о. Юрію грамоту, відзначивши тим самим його багатолітне служіння на місійних теренах. Згодом Предстоятель УГКЦ мав можливість ближче познайомитися з життям полтавських греко-католиків.

Опісля відбулося освячення наріжного каменя під будівництво храму Всіх Святих українського народу. «Символічно, що саме на Благовіщення маємо благу вість – освячуємо місце майбутнього

храму в Полтаві. Це справді непересічна подія, особливо якщо згадати, якою нелегкою була передісторія цього дня. Полтавським греко-католикам було дуже важко домогтися правди, отримати місце під будівництво, – сказав Блаженніший Святослав журналістам. – І ось зовсім скоро місто отримає нову сакральну будову, що стане його окрасою. Це буде храм у стилі козацького бароко, і дуже хочемо, щоб він відповідав стилю сакрального будівництва міста Полтави».

«Хресну дорогу з війни» молилися у Городку

телефонують до синів, над діями безстрашних волонтерів, медиків, воїнів, що не нарікають. Основним мотивом цього богослужіння було переконання, що саме Ісус Христос дає їм силу для боротьби і перемоги.

«Вже два роки ми в стані війни, і за цей час довелося навчитися стати в обороні своєї землі і народу. У цій обороні навіть довелося вбивати ворога. Але ми не повинні забувати про прощення, яке допоможе зцілити насамперед нас і не дозволить стати такими пустими людьми, що сіють навколо себе лише страх, біль, кров, сльози і терпіння», – такими визначальними є слова із цього моління.

Прес-відділ храму Благовіщення м. Городок

У храмі Благовіщення Пресвятої Богородиці м. Городка, за участю учасників бойових дій та чисельної кількості парафіян, священники відслужили Хресну дорогу, яку на передовій написав військовослужбовець Микола Вишньовський. Військові по черзі йшли за священниками і читали стації. Присутні розважали над почуттями матерів, що

У Бродах військові взяли участь у виставленні плащаниці

У Страсну П'ятницю у храмі Воздвиження Чесного Хреста м. Броди військовослужбовці Бродівського гарнізону, ветерани АТО, ветерани УПА, а також лицарі Колумба взяли участь в урочистому винесенні плащаниці Господньої. Богослужіння очолив Преосвященний владика Михаїл (Колтун), який у духовній науці сказав: «Ми, що несли плащаницю, поклали її у гріб, щоби бути свідками не тільки поховання, але й воскресіння».

Звертаючись до військових, єпископ-капелан зазначив: «Щиро дякую усім вам, дорогі воїни, які відкрили таку гарну сторінку – християнську, церковну, військову... Що ви стаєте прикладом для багатьох, і, можливо, ще будуть заздрити вам, що ви стали учасниками такого рідкісного дійства, гід-

Напередодні свята Благовіщення на парафію Успіння Пресвятої Богородиці с. Хитрейки Рава-Руського деканату завітали сестри-служебниці Непорочної Діви Марії з Жовківського монастиря, які привезли з собою часточку мощей блаженної Йосафати Гордашевської, співзасновниці цього монашого згромадження.

Помимо того, що був робочий день, вірні парафії та гості поспішали, щоб приклонитися перед мощами

ного для наслідування в теперішньому часі, коли капеланство стає необхідністю у вашому житті».

Після богослужіння військові, священнослужителі та віряни попрямували до пам'ятника Героям Небесної Сотні. Там владика звернув увагу присутніх, що всі ми повинні шанувати сучасних героїв та наслідувати їхнє жертвове життя.

Прес-служба Сокальсько-Жовківської єпархії

Молитовно вшанували блаженну Йосафату

блаженної. На Божественній Літургії багато вірних приступили до Пресвятої Євхаристії. Відтак відслужено молебень до Йосафати Гордашевської, що супроводжувався монашим співом. Особливим наміренням його молільників було збільшення покликань до монашого життя. А зворушлива історія життя преподобної Йосафати, яку виголосила с. Дарія, благословення мощами та мирування – все це до глибини душі затронуло не одну людину.

На завершення о. Роман Малькевич, настоятель парафії, склав на адресу монахинь щирі слова подяки за дар покликання, на який вони відгукнулись, за місію, що несуть у світ, побажавши найважливішого – осягнення святості на дорозі монашого життя.

Ірина ЧАПЛЯК, бібліотекар с. Хитрейки

Віряни УГКЦ Берислава сподіваються на допомогу

Нещодавно з робочою поїздкою по Західній Україні з метою налагодження співпраці на душпастирській ниві, матеріальної підтримки тощо у Львові побував о. Олександр Більський, парох парафії Мучеників Макавейських (УГКЦ) з м. Берислав Херсонської області. Зокрема, о. Олександр відслужив св. Літургію у церкві Непорочного Зачаття Пресвятої Богородиці (вул. Франка, 56).

Після відправи у розмові о. Олександр торкнувся наболілих, нагальних питань, моментів душпастирської праці у південно-східній Україні. Греко-католицькі громади, що виникають у нинішній час у цьому регіоні, – каже о. Олександр, – не такі сильні й не такі чисельні, як парафії у західній Україні, але це також великий успіх. Переважно це декілька десятків людей. Проте, завдяки пізнаній правді Ісуса, їх життя змінюється, по-християнськи починають жити їхні родини, зростають у вірі їхні діти.

Однією з таких недавно створених громад, – говорить о. Більський, – є наша парафія. У містечку проживає 13 тис. людей. Ці люди потребують Христа, його вчення і його благодаті.

Розпитую, як зароджувалась, створювалась парафія у регіоні, де РПЦ має велику кількість храмів, вплив (досить часто негативний) на свідомість населення, в т.ч. й щодо співснування інших конфесій.

– Все починалося з благословення владика Василя (Івасюка), екзарха Одесько-Кримського, і за сприяння о. Степана Макара у 2006 році було зареєстровано громаду. Через чотири роки рішенням міської влади Берислава парафії Мучеників Макавейських було виділено земельну ділянку для зведення храму. Наступного року ми отримали державний акт на користування цією ділянкою і цього ж року владика Василь призначив мене адміністратором парафії. На той час місця для богослужіння не було, тому за фінансової підтримки владика Івасюка і жертводавців придбали вагончик (3х9 м), який переобладнали під каплицю. 15 квітня 2012 р. каплицю було освячено і відслужено першу святочну Літургію, на якій були присутні всі священники Херсонського деканату. Тепер богослужіння відбуваються щоденно. Дуже тішимось з того, що молодь і діти відвідують богослужіння, уроки катехизму.

Зроблено вже досить багато, але ще треба дуже багато зробити. Насамперед – завершити зведення храму (стін, сплетіння, даху), фундамент уже готовий. Але для всього потрібно дуже багато коштів. Це завдання непосильне для нечисленних парафіян греко-католицької громади Берислава. Просимо Бога і сподіваємося на допомогу людей, щоби завершити будівництво і мати найнеобхідніше. Тому звертаємось до небайдужих з проханням про матеріальну допомогу на будівництво храму, а ми будемо молитися за всіх наших добродіїв.

P.S. Наша адреса: вул. Білгородська, 6/41; м. Берислав, Херсонська обл. 067-51-51-354. Для тих, хто виявить бажання надати фінансову допомогу: ПриватБанк 4731217103281547 Більський Олександр Васильович

Розмовляв Ігор ДАЦЬКІВ

Мандруючи Інтернетом

НОВИЙ ГЕНСЕК ООН:

ЄРУСАЛИМСЬКИЙ ХРАМ БУВ ЮДЕЙСЬКИМ

Новий Генеральний секретар Організації Об'єднаних Націй Антоніу Гутерріш заявив в інтерв'ю ізраїльській радіостанції «Решіт Бет», що не сумнівається: Єрусалимський храм, зруйнований римлянами майже два тисячоліття тому, був юдейським. Гутерріш наголосив також на святості Єрусалиму для юдаїзму, християнства та ісламу.

Це стало відповіддю на питання, в якому главу найавторитетнішої міжнародної організації попросили прокоментувати рішення ЮНЕСКО, яке заперечує зв'язок єврейського народу з Храмовою горою в Єрусалимі.

Гутерріш повідомив, що є прихильником принципу «Дві держави для двох народів». У той же час він повідомив, що не має наміру ініціювати переговори між Ізраїлем та Палестинською національною адміністрацією. Заодно Генсек ООН обіцяв протидіяти дискримінації тих чи інших держав.

Джерело: ieshua.org

ЗА ШАНУВАННЯ НЕДІЛІ – СМЕРТЬ

Молодого пакистанського християнина, який працював на «впливового» мусульманина, застрелили за те, що він відмовився вийти на роботу в неділю.

20-річний Номан Масіх був звичайним санітарним працівником. Як інформує «Morning Star News», мусульманин погрожував йому за відмову «важкими наслідками», в т.ч. поламати ноги і розстріляти. Коли ж Номан таки твердо відмовився поприбирати в мусульманина, наступного дня, 20 березня, двоє мотоциклістів застрелили його по дорозі на роботу. Поліція провінції Панджаб заарештувала мусульманина як першочергового підозрюваного, однак наразі не висунула йому обвинувачень.

У ПРАЗІ ВІДКРИЛИ

КАТОЛИЦЬКУ ПАРАФІЮ ДЛЯ ГЛУХИХ

Першу в Чехії католицьку парафію для глухих відкрито у Празі. Очолює її священник польського походження Станіслав Гора, який має 20-річний досвід роботи з глухими парафіянами, повідомляє Чеське республіканське радіо.

«Перше урочисте богослуження для глухих прихожан провів у костелі св. Прокопія в пражському районі Стодулкі єпископ Вацлав Мали», – йдеться в повідомленні. Текст служби передавався присутнім за допомогою сурдоперекладу.

Владика Вацлав Мали відомий в країні також як близький соратник Вацлава Гавела по дисидентській діяльності, активний учасник «оксамитової революції» 1989 року, в результаті якої в тодішній Чехословаччині було повалено комуністичний режим.

В ЄГИПТІ ПО-ЗВІР'ЯЧОМУ ВБИТО 5 КОПТСЬКИХ ХРИСТІЯН

Нещодавно протягом лише двох тижнів п'ять коптських християн були знайдені в Єгипті з перерізаним горлом. Четверо християн-коптів були вбиті протягом перших двох тижнів 2017 року; невдовзі було знайдено й тіло п'ятого убитого копта.

За даними всевітньої організації «World Watch Monitor», бездиханне тіло 37-річного батька двох дітей Ісхака Ібрагіма Фаїза Йоунана виявив його брат у його каїрському помешканні.

САМОА ХОЧЕ ЗАКРІПИТИ В КОНСТИТУЦІЇ СТАТУС ХРИСТІЯНСЬКОЇ НАЦІЇ

Уряд Самоа – невеликої острівної держави в південній частині Тихого океану – планує додати в конституцію статтю, яка б офіційно визначала самоанців як християнську націю, повідомляє Християнський мегалпортал invictory.com.

У преамбулі конституції Самоа вже йдеться про те, що «Самоа заснована Богом», але законодавці вирішили додати ще й спеціальну статтю, яка б офіційно закріпила статус Самоа як християнської нації. В Конституції буде записано: «Самоа – християнська нація, заснована Богом Отцем, Сином і Духом Святим».

Прем'єр Туїлаепа пояснив, що уряд цієї крихітної країни хоче таким чином забезпечити державу від можливих релігійних воєн, які вирують у світі. При цьому він підкреслив, що права представників інших релігій не будуть обмежені.

Парламент країни висловив широкую підтримку цих змін у законі. Депутати сподіваються, що подібна поправка до конституції допоможе також протистояти просуванню в країні ідей, що суперечать християнській етиці та моралі, (наприклад, на підтримку одностатевих шлюбів).

Віра в Бога закладена у нас в генах. Відкриття кращих вчених світу

Арвід Карлссон, вчений-нейрофармаколог зі Швеції, лауреат Нобелівської премії з фізіології і медицини за 2000 рік, заявив в інтерв'ю італійському інформаційному агентству АСІ, що віра в Бога прописана у людини в генах, а бути віруючим – природна форма життя людини. «Ми народжені з генами, які нам дав Бог. І це природна форма життя: у відносинах з Богом, в молитві до Бога і в вірі в Бога», – заявив учений.

При цьому варто відзначити, що себе він називає «людиною не релігійною, але яка має відкритий розум». Арвід Карлссон підкреслив, що релігійна людина – це нормальна людина, а ось людина невіруюча – це якась форма інвалідності, неспроможності.

Відповідаючи на питання про здатність людського розуму зрозуміти Всесвіт, вчений сказав: «Це дуже цікава тема. Скільки мудрості було на початку, коли зароджувалося життя? Ми цього

Мільйонер, який два роки тому виконав заповіт Христа багатому юнакові і роздав свій маєток бідним, каже, що нарешті знайшов щастя і задоволений своїм життям.

Карл Рабедер з австрійського міста Тельфс продав свою компанію, розкішний будинок в Альпах, приватний літак, лімузини та спортивні автомобілі й передав

Священик у США просив помилувати його вбивцю за 20 років до смерті

Католицький священник Рене Роберт, застрелений в квітні 2016 року, ще в 1995 році підписав так звану «декларацію життя». Суть документа в тому, що в разі насильницької смерті підписанта він просить не засуджувати людей, які вчинили вбивство, до смертної кари.

«Декларацію життя» у США зазвичай підписують противники смертної кари. У типовій редакції такого листа говориться, що вбивцю не можна стратити, яким би страшним не був його злочин і якими б важкими не були страждання жертви.

Відтак близько десятка колег о. Роберта, включно з архієпископом Вілтоном Греґорі, прийшли до будівлі суду в місті Аугуста (штат Джорджія), щоб донести до суддів позицію Роберта. За їхніми словами, священник, ніби передбачаючи власну долю, наполіг на тому, щоб інформація про його ставлення до смертної кари була долучена до його особової справи.

Священики також надали суду петицію, підписи під якою поставили майже 7,5 тис. прихожан. У ній міститься заклик до влади штату прислухатися до бажання покійного. Друзі священника розповіли, що він усе своє життя допомагав людям, які потрапили в складну ситуацію, в тому числі й колишнім ув'язненим та людям з психічними відхиленнями.

Зрештешче кулями тіло 71-річного о. Рене Роберта було виявлене в лісі у штаті Джорджія в квітні 2016 року. За версією слідства, священника

не знаємо». Він зазначив, що цілком можливо, що коли перша клітина тільки почала своє існування, в ній уже була глибока мудрість. Кількість клітин зростала, і в них продовжувала перебувати мудрість. Скільки її було на самому початку – невідомо, але вона була від самого початку.

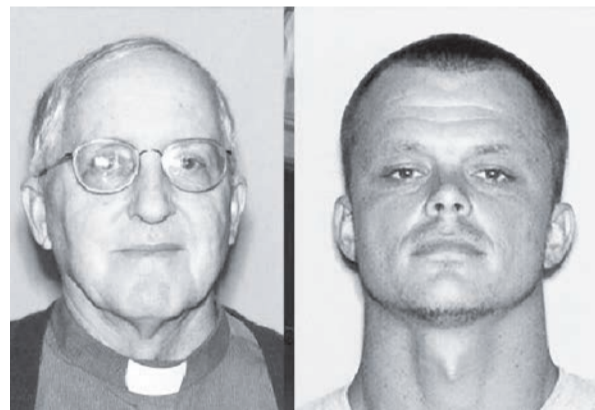
Мільйонер виконав заповіт Христа

всі гроші благодійній організації, яка видає невеликі кредити жителям т.зв. «третього світу», які через свою бідність ніколи б не отримали банківський кредит.

Зараз Рабедер живе приблизно на півтори тисячі доларів на місяць. Він купив собі скромний будиночок і читає лекції про свій новий спосіб життя.

«Лише зараз я знайшов щастя. Якщо ви складете собі список того, що робить людину щасливою, із зазначенням ціни, то ви самі побачите, що я маю на увазі, – каже Рабедер. – Любов, сонце, чисте повітря – ось що мені потрібно перш за все».

Він вдячний благодійній організації, що вона прийняла його дар і дала йому можливість отримати насолоду від життя. «Я став щасливішим, коли у мене не стало великих грошей. Я іноді переглядаю фотознімки тих часів, коли я був мільйонером, – Боже, яким же нещасним я там виглядаю!» – каже колишній багач.

вбив Стівен Мюррей, якому священник допомагав протягом декількох місяців. Він попросив священника підвезти його на своїй машині, після чого авто викрав, а благодійника вбив. Його затримали за кермом цієї машини через день після того, як о. Рене Роберт був оголошений у розшук. Невдовзі Мюррей показав поліцейським і місце, де залишилося тіло священника.

Звинувачений має намір домагатися страти Мюррея у разі, якщо присяжні визнають його винним. На суді ж Мюррей заявив, що у нього є проблеми з психікою і що він тоді втратив контроль над собою. Обвинувачений попросив вибачення за свої дії.

За матеріалами ВВС

У Кьольнському соборі посилили заходи безпеки

Влада Німеччини посилила заходи безпеки в одному з найважливіших готичних храмів світу – Кьольнському соборі. Як заявили в поліції міста на Рейні, це зроблено для того, щоб «люди не відчували тривоги, заходячи в собор».

Заходи, які введені з 1 березня, включають в себе заборону на вхід до храму з великими сумками і наплічниками. Охорона отримала право проводити вибірковий огляд сумок.

Болгарська Православна Церква номінована на Нобелівську премію миру

За порятунок 48 тисяч болгарських євреїв з таборів смерті під час Другої світової війни Болгарська Православна Церква номінована на Нобелівську премію миру. Про це повідомляє офіційний сайт Болгарської Патріархії.

Заявка була офіційно представлена в Нобелівський комітет на початку січня 2017 року з ініціативи колишнього міністра охорони здоров'я Ізраїлю генерала Ефраїма Снеха, професора права в університеті Хайфи Моше Кешета та адвоката Моше Алоні. Вона підтверджується підписами понад 200 євреїв, врятованих Болгарською Церквою, які ще є живими.

Під час Другої світової війни чимало окремих осіб, проявляючи виняткову відвагу, з ризиком для власного життя, рятували громадян єврейського походження від смерті і переслідувань, але Болгарська Православна Церква була єдиною релігійною організа-

цією на території, підконтрольній Гітлерові, яка відкрито й офіційно заявляла про неприпустимість геноциду євреїв, – відзначається на сайті Болгарської Патріархії. Особливо необхідно відзначити мужню позицію єпископату Болгарської Православної Церкви на чолі з єкзархом Стефаном і членами Священного Синоду, в числі яких були митрополит Відінський Неофіт, митрополит Врачанський Паїсій, митрополит Пловдивський Кирило (пізніше болгарський

патріарх): вони зіграли провідну роль у порятунку єврейських громад у своїх єпархіях.

Хто буде оголошений лауреатом Нобелівської премії миру цього року, стане відомо в жовтні. Нагадаємо, що це вже друга номінація Болгарської Православної Церкви на Нобелівську премію миру: вперше вона була номінована в 2013 році з нагоди 70-ї річниці порятунку болгарських євреїв. Ця пропозиція була представлена заступником керівника Постійної делегації Болгарського парламенту в ПАРЕ Лачезаром Тошевим, який зазначив: «Таким чином Церква ризикувала своїм власним майбутнім, захищаючи іновірів».

Примітним у нинішній, повторній номінації Болгарської Православної Церкви на Нобелівську премію миру є те, що вона виходить від ізраїльської сторони і має вагому підтримку з боку болгарської громади Ізраїлю.

То кому ж належить Храмова гора?

Значна частина непорозуміння між палестинцями та євреями викликана одним питанням: хто повинен контролювати Храмову гору? Мусульмани називають її Харам аль-Шаріф – «благородне святилище» арабською мовою. Комплекс Аль-Акса, який включає в себе мечеть та інші споруди, вважається третьою святинєю в ісламі. Мусульмани впевнені, що тільки вони мають право там молитися. «Молитися там належить лише мусульманам, а іншим – християнам, юдеям – дозволено там лише бувати, але не молитися», – каже житель Єрусалиму Каман.

В біблійні часи євреям було заборонено навіть виходити на Храмову гору, не кажучи вже про те, щоб молитися на ній, оскільки вона вважалася «за надто святою». Таким чином Храмова гора була для євреїв найсвятішим місцем. Свого часу тут були зведені почергово два єврейські храми. Ісус бував, проповідував і молився вже в Другому храмі, – у той час як мусульмани заявляють, що

його взагалі ніколи не було.

І ось тепер все більше релігійних і нерелігійних євреїв заявляють про свої права на це найсвятіше для них місце. Адже сталося так, що після «шестиденної війни» 1967 року релігійний контроль над Храмовою горою зберігає Йорданія, а Ізраїль лише підтримує безпеку. Молитися ж там наразі можуть лише мусульмани.

У Мексиці з-під води знову з'явився древній християнський храм

У мексиканському штаті Оахака з-під води з'явився старовинний храм, повідомляє Християнський мегапортал invictory.com.

Його збудували домініканські монахи в XVII столітті-

ті, щоб поширювати християнство серед місцевого населення.

У 1962 році храм і прилегла до неї територія затопили під час будівництва греблі імені Беніто Хуареса. Тодішня влада прагнула збільшити таким чином сільськогосподарський потенціал регіону: водосховище, що утворилося після зведення греблі, повинно було забезпечувати поля водою для поливу.

Однак з плином часу рівень води у водоймі почав значно спадати. У сухі сезони храм лише частково показувався на поверхні. Але нинішня посуха стала рекордною: водосховище заповнене лише на 16%, відзначили в Національній комісії з водних ресурсів. Тож через низький рівень води храм з'явився на поверхні значно раніше, ніж зазвичай.

Відзначається, що споруда, незважаючи на те, що десятиліттями перебувала під водою, практично не пошкоджена.

Пастор кинув дівчину в вогонь, щоб вигнати демона

25-річна мешканка Нікараґуа отримала страшні опіки 80 відсотків поверхні тіла внаслідок того, що місцевий пастор вирішив вигнати з неї демонів, які нібито засіли в тілі дівчини, і кинув її в багаття.

Як повідомляє портал «Ла Пренса», трагедія сталася на півночі Нікараґуа. Після обряду екзорцизму нещасна дев'ять годин проле-

жала в яру біля річки, позбавлена меддопомоги, а пізніше, коли її все ж таки доставили до лікарні, померла.

Пастор Хуан Грегоріо Роча Ромеро наполягає на своїй невинності і стверджує, що «загибла сама впала у вогонь, коли демони покинули її тіло».

Останки загиблої передали її чоловікові для поховання. Пастору

та чотирьом його спільникам загрожує тюремне ув'язнення – найближчим часом усі вони повинні постати перед судом.

ЗА 20 РОКІВ В ЛОНДОНІ

ЗНИКЛО 500 ХРАМІВ І З'ЯВИЛИСЯ 423 МЕЧЕТІ

2 квітня Міжнародний незалежний аналітичний центр «Gatestone Institute» опублікував звіт, у якому сказано, що за останні два десятиліття в Лондоні було закрито 500 християнських храмів, а «на сумних руїнах англійського християнства» відкрито 423 мечеті. «Британські мультикультуралісти зрощують ісламський фундаменталізм, і, зокрема, Лондоністан з новими 423 мечетями, зведеними на сумних руїнах англійського християнства», – заявили автори звіту.

У звіті зазначено, що, починаючи з 2001 року, в Лондоні було закрито 500 храмів різних християнських конфесій, а їх будівлі перетворилися на приватні будинки. У той же час кількість мусульман у столиці Великобританії зросла майже на мільйон осіб. Цифри, наведені британським незалежним інститутом соціологічних досліджень «NatCen Social Research Institute», свідчать, що лише в період між 2012 і 2014 роками кількість британців, які заявляли про свою приналежність до Церкви Англії (державної християнської Церкви), скоротилася з 21% до 17% (на 1,7 мільйона осіб).

Різні британські соціологічні дослідження засвідчують, що людей, які не належать до жодної релігії, зараз стало більше, ніж християн в Англії та Уельсі. У своєму звіті дослідники з «Gatestone Institute» підкреслюють, що із занепадом християнства Британія почала набувати все більше ісламських рис. Так, у Бірмінгемі – другому за величиною місті Британії – вже кілька разів збиралися петиції з проханням дозволити британським мечетям з допомогою гучномовців тричі на день закликати мусульман до молитви.

За даними «Gatestone Institute», кількість шаріатських судів у Лондоні неухильно зростає, 100 із них вже працює офіційно. «Ці нові суди засновані на відмові від недоторканності прав людини: цінності свободи та рівності, які складають основу англійського загального права, – зазначено у звіті дослідницького центру. – Культурний британський істеблішмент швидко капітулює перед ісламськими фундаменталістами у прийнятті їхніх вимог».

Джерело: Католицький Медіа-Центр

СОБОР СВЯТОГО ПЕТРА У РИЗІ ПЕРЕДАДУТЬ

СВАНГЕЛІЧНО-ЛЮТЕРАНСЬКІЙ ЦЕРКВІ

Комітет Кабінету міністрів Латвії ухвалив на своєму засіданні рішення про передачу на розгляд уряду законопроекту, яким планується закріпити юридичну приналежність храму св. Петра в Ризі Латвійській Євангелічно-Лютеранській Церкві (ЛЄЛЦ), повідомляє портал «Delfi». При цьому постановою парламенту від 12 травня 1992 року передбачалося, що закон про передачу власності релігійним організаціям не поширюється на пам'ятники культури державного значення – Домський собор і собор святого Петра, статус яких визначається іншими законами.

У 2005 році сейм ухвалив закон про ансамблі Домського собору та монастиря, який встановлював їх юридичну належність. Щодо храму св. Петра, то окремий закон так і не був прийнятий, а тому права власності на неї не закріплені в порядку, встановленому нормативними актами. Зараз будівля храму і земля під ним в земельній книзі не зареєстровані.

Згідно з даними Державного земельного реєстру, законним керуючим храму є Ризьке самоврядування. Земля біля храму також знаходиться у власності Ризького самоврядування. Щоби встановити законного власника, який зможе зареєструвати власність у земельній книзі, необхідно прийняти окремий закон про собор святого Петра. Проект закону передбачає закріплення прав власності на церкву за ЛЄЛЦ, оскільки головною функцією храму є релігійна діяльність. За Ризьким самоврядуванням закріплюється право безоплатного використання храму святого Петра для проведення важливих для міста заходів духовного спрямування. Законопроект ще належить пройти розгляд у сеймі.

«Кості й крові своєї зрікатися не можна» – заклик Патріарха Йосифа (Сліпого)

Президент Інституту екуменічних студій отець-доктор Іван Дацько протягом восьми років був особистим секретарем Патріарха Йосифа (Сліпого). Отець Іван знає, як Блаженніший проводив свій день, про що любив говорити зі студентами і чому недолюблював священників, які занедбували молитву й науку.

– *Отче Іване, розкажіть про перше знайомство з Патріархом.*

– Пригадую, що вперше зустрівся з митрополитом Йосифом Сліпим ще у березні 1963 року. Тоді не було можливості з ним поговорити особисто. Такий момент настав під новий 1966 рік. Тоді я для себе прийняв рішення, що хочу працювати у Львівській архієпархії. Мені було 19, коли я прийняв це рішення. Про це я повідомив о. Івана Хому, який на той час ще не був владику, а лише секретарем митрополита. Отець Хома обіцяв передзвонити, коли Блаженніший зможе прийняти мене. І це настало швидко – він зателефонував мені того самого вечора, що Блаженніший готовий прийняти мене 1 січня 1966 року об годині 11-й у своїй резиденції у Ватикані.

Під час цієї зустрічі Кир Йосиф присвятив мені півтори години! Повірте, це багато часу. Він багато розпитував про те, що я люблю, цікавився, яка ділянка богослов'я мені найбільше подобається, і під час розмови був дуже ввічливим.

– *Яким чином на ваш життєвий вибір вплинуло знайомство і спілкування з Блаженнішим?*

– Під час навчання у семінарії в Римі я доволі часто відвідував майбутнього Патріарха. Був у мене такий період,

коли я вагався, чи варто мені приймати священничий сан. Це було зумовлено тим, що не завжди свідчення священників мого докільля відповідали словам Євангелія. Їхні слова і діла часто між собою дуже відрізнялися, і я спостерігав, що деякі священнослужителі живуть гріховним життям. Тоді я вагався: може, варто покинути семінарію? Саме цими своїми ваганнями окремим листом я поділився з Главою нашої Церкви. Однак щось мене штовхнуло наприкінці листа написати: «Однак я зроблю так, як скаже мені Ваше Блаженство». Упродовж десяти днів я одержав відповідь Блаженнішого, в якій він мені написав: «Дорогий Брате! З Вашого листа бачу, що Ви зражені злими священниками, а це саме має бути для Вас заохотою стати добрим священником. До побажання восени в семінарії!»

Пізніше я навіть був злий на себе, що пообіцяв зробити так, як він скаже. Я хотів пробувати жити в світі. З часом я покинув навчання в Римі, й тоді Блаженніший відправив мене навчатись до Інсбрука, в Австрію.

– *Отче Іване, у передмові до «Споминів» Йосифа Сліпого Ви згадуєте, що Патріарх ставився до вас як дідусь до свого внука. Чому у вас виникло таке порівняння?*

– Я думаю, що він мене любив в окремий спосіб, хоч і деколи мене картав. Однак він умів мене і перепросити, зокрема, вранці перед служінням Божественної Літургії. Може, я йому заімпонував ще й тому, що познакодив в Інсбруку деякі рідкісні книжки. У листі я писав: «Ваше Блаженство, я тут знайшов деякі цікаві книжки». Він з місця відповів: «Висилайте мені ті книжки, а я Вам гроші поверну». Не мав я тоді багато грошей і наслідився написати: «Ваше Блаженство, я заплатив за пересилку, і вона коштувала 5 доларів і 30 центів. Однак я не маю більше грошей; чи Ви би могли мені доволі скоро повернути кошти?» До тижня часу я дістав повідомлення з банку, що на моє ім'я надійшло з Ватикану 50 доларів! Я тоді себе відчув мільонером! Патріарх Йосиф просив мене придбати для нього ще й інші книжки.

– *Якими рисами характеру володів*

Патріарх Йосиф?

– Він був подекуди гострий у словах, був суворий, але справедливий. Вимогливий до себе і до інших. Не любив вихвалити людину перед іншими, але якщо на когось щось наговорювали, то завжди цю інформацію перевірив і в разі потреби вмів цю особу боронити. Його Блаженство дуже не любив літеплих людей – натомість заохочував нас ставати сильними особистостями. Він говорив правду в очі, навіть коли вона була болісна. І ті, що були духовно сформовані, то сприймали його слова, а ті, що тільки любили, щоби їх хвалили, сприймали це як образю.

Коли Патріарх молився, то усамітнювався. Я спостерігав, що він не просто відмовляв щоденні молитви – він прямо розмовляв з Богом. Під час такої «розмови» він міг навіть грюкнути по столі – може, так дискутував із Всевишнім чи ставив певні питання? Так, він мав твердий характер, однак поставимо собі питання, чи витримав би він каторгу, ув'язнення і страждання, якби був такий м'який?

– *Яким Патріарх був як педагог? Чи мав свою методику праці зі студентами?*

– Ми, студенти, трохи його боялися, але водночас шанували. Він дотримувався принципів старої школи – зрештою, так його виховали в Інсбруку. У розмові зі студентами до жодного не дозволяв собі звернутись на «ти». Рідко жартував. Він нас любив, а ми його. Деколи по-доброму могли пожартувати.

Серед студентів загалом панувала добра атмосфера. Особливу увагу Блаженніший звертав на навчальний процес: бодай двічі на тиждень приїжджав до студентів, а деколи й щовечора, як на то була потреба. Як мінімум раз на тиждень проводив конференцію.

– *Які риси він не любив у людях?*

– Нероби або ті, що забирають час – це саме та категорія людей, до якої він не був прихильний. Часто повторював, що науку можна і треба любити. Нарікав, що забагато наших священників не моляться, не студіюють, а тільки думають, як нажитися, і переживав, щоб ми такими не стали.

Він навіть вживав таку фразу про тих священнослужителів, які зовсім не знаходили часу для науки: «Замкнуті книжку, як закінчать семінарію, і «хлопюють».

– *А як люди відгукувались про Блаженнішого, зокрема, в діаспорі?*

– У діаспорі Патріарх підніс усіх на дусі. Ми всі думали, що Радянський Союз буде вічно існувати, і кінця йому не буде. Мало хто з нас сподівався, що він виїде на волю після 18 років ув'язнення. Він дуже прагнув єдності Церков, однак був свідомий того, що не всі цього бажають.

Серед мирян він мав колосальний авторитет, йому вірили і висилали поважні пожертви на Церкву. Сам жив скромно, дбав про свою належну священнослужилу поставу, одяг у нього був завжди чистий. Блаженніший Йосиф був дуже свідомий того, що він представляє не лише свою Церкву, але і весь український народ. Він нас навчав, що «кості і крові своєї зрікатися не можна». Він був, напевно, великою, а для мене – і святою людиною.

– *На завершення: чим би Ви хотіли поділитися з читачами «Духовності»?*

– Бог дав нашій Церкві в XX ст. трьох визначних глав – митрополита Андрея Шептицького, який дав нам візію, Йосифа Сліпого, який переніс найтяжчий час переслідувань, зберігаючи спадщину митрополита Андрея, і врешті Мирослава Івана Любачівського, який завдяки скромності та молитві зібрав урожай засіву своїх великих двох попередників.

Спілкувалася Наталія ЛІХНОВСЬКА

Моя дитина воскресла до життя!

Чудесний дарунок від митрополита Андрея Шептицького отримала сім'я Павлишин із с. Хишевичі Городоцького р-ну на Львівщині: за його заступництвом у цього подружжя народилася здорова дитина, яка могла ніколи не народитися. Про це розповідає пані Оксана, матір дитини. Цю оповідь потверджують кілька осіб: о. Юрій Чудяк, парох храму у Пуштомитах, свідки о. Ігор Цар та ще один пан, а також батько дитини Андрій Павлишин.

Оксана Павлишин (1984 р.н.):

Книжку «Чудесні дарунки від Митрополита Андрея Шептицького» мені подарували на четвертому місяці вагітності. Читаючи її, я щораз більше вірила в могутнє заступництво Митрополита Шептицького перед Богом. Через те я часто молилася до Митрополита Андрея, щоб допоміг мені щасливо перебути вагітність і народити здорову дитину.

На сьомому місяці вагітності 26.10.2015 року о 23.00 годині в мене почалася сильна кро-

вотеча. Я швидко збрала речі, взяла з собою книжку про Шептицького і поїхала в лікарню до Городка. Коли мене привезли до пологовий будинок, то черговим лікарем був Сергій Анатолійович Шкурпило. Він оглянув мене і сказав, що в дитини не прослуховується серцебиття, і що то вже все – надії на життя дитини, радше за все, немає. Лікар сказав, що я втратила багато крові, і треба швидко рятувати мене, робити кесарів розтин і забирати мертвий чи живий недоношений плід, бо ситуація може закінчитись для мене фатально.

Він викликав лікаря з УЗД, щоб можна було визначитися, в якому стані перебуває дитина. Медперсонал готував операційну, а мене поклали на «каталку» і проводили додаткові обстеження. Також чекали на інших лікарів.

Я зрозуміла, що можу втратити дитину, а тому почала ревно молитися до Митрополита Андрея і просити його заступництва перед Богом, щоб моя

дитина вернулася до життя. Я молилася раз за разом «Отче наш», «Богородице Діво» – і в одну мить кровотеча зупинилася. Раптом я почула рухи своєї дитини. Моя дитина воскресла до життя! Я на весь коридор крикнула, що чую рухи дитини! Лікар сказав: «Спокійно, зараз зробимо УЗД».

Мене привезли в кабінет УЗД, а там апарат показав відшарування плаценти і низьке її розташування. Серцебиття

у дитини було добре. Мене відвезли до палати і цілу ніч капали крапельницю. Я весь час молилася і дякувала за поміч.

Через кілька днів мене почала сильно боліти спина, бо лікар казав лежати і не робити різких рухів. Я вже не витримувала болю і хотіла якось змінити положення, однак боялась повернутися на бік, щоб не почалася знову кровотеча.

Я взяла книжку, притулила до спини і помолілася до Шептицького, щоб мене перестала боліти спина. Після цього заснула міцним сном. Наступного ранку я навіть не помітила, що спина вже не болить. Коли до мене прийшов лікар, то сказав, що в мене є сильний Ангел-Хоронитель.

Я дуже вдячна Митрополиту Андрею Шептицькому за його заступництво перед Богом і чудесну поміч у порятунку моєї дитини.

Андрій Павлишин (1978 р.н.):

Коли я виходив з палати, то зустрів лікаря Сергія Анатолійо-

вича Шкурпила. Я спитав його про стан здоров'я жінки і дитини. Він відповів мені, що зараз уже все добре, бо привезли її у справді критичному стані. В неї дуже сильний Ангел-Хоронитель, бо ситуація змінилась за секунди.

Лікар взяв стетоскоп, приклав до живота дружини і дав мені послухати, як б'ється серце нашої дитини. Я виразно чув серцебиття, а лікар сказав, що коли жінку привезли, то цього стукоту не було зовсім.

З ласки Божої 15 грудня Оксана щасливо народила хлопчика, якого ми охрестили Матвієм-Миколою. Дякуємо Богові за Його милосердя до нас, а Митрополиту Андрею Шептицькому – за могутнє заступництво і чудесну поміч!

Це свідчення під при-своєю на Святому Письмі Оксана і Андрій Павлишин склали у присутності о. Юрія Чудяка і двох свідків.

12 МАЛОВІДОМИХ ФАКТІВ ПРО ОБ'ЯВЛЕННЯ У ФАТІМІ

СПОГАДИ СЕСТРИ ЛЮСІЇ З ФАТІМІ

Факт 3. З іншого боку, з різних джерел, в т.ч. з книги «Шлях під пильним поглядом Марії», написаної сестрами-кармелітками, що жили з сестрою Люсією, стає відомо, що вона жартувала навіть тоді, коли їй було поза 80 років і вона була дуже хвора. Бранка Пол, лікарка, яка відвідувала сестру впродовж останніх 15 років її життя, розповідає: «Мене завжди дивувало, наскільки вона була звичайною, простою і покірною. Сповнена радості і сміху, вона завжди жартувала і багато сміялась... Бути поруч з сестрою було чудово. Її заразлива радість робила усіх щасливими». І це все попри те, що вона терпіла заради навернення грішників.

Отець Джон де Марчі, товариш сестри Люсії, у книжці «Правдива історія Фатіми» описує її як «цілком звичайну особу... яка була настільки реальною, як тарілка печива... і якби мені довелося виокремити її видатну природню рису, я б сказав, що це – її веселість. Нікому не вдавалось побачити в ній і найменшого натяку на хворобливий темперамент чи винайкову турботу про себе».

Факт 4. В той час, як її кузени померли ще до того, як їм виповнилось 10 років, Люсії Пресвята Богородиця сказала, що вона залишиться поширювати послання з Фатіми. Спочатку вона вступила в Інститут св. Доротеї, а згодом, 25 березня 1948 року, – до чину сестер-кармеліток. Цей день був не лише традиційним святом Благовіщення, але й того року воно припало на Великий Четвер – той самий літургійний день, в який вона народилась.

Факт 5. Вступаючи до чину кармеліток, вона офіційно отримала ім'я «сестра Марія від Непорочного Серця», а кімната, яку вона отримала, була посвячена «Непорочному Серцю Марії», як зазначалось у рамці над дверима. Там було написано ще одне речення: «Мое Непорочне Серце стане твоїм притулком». Непорочне Серце стало притулком для Люсії впродовж наступних 57 років. Її повним іменем було «сестра Марія Люсія від Ісуса і Непорочного Серця», однак усі називали її просто сестрою Люсією.

Факт 6. Впродовж останніх років свого життя сестра Люсія тримала у своїй кімнаті статую Фатімської Богородиці, яку дуже берегла. Ця фігурка була подарунком від Папи Івана Павла II в 2003 році.

Факт 7. Люсія врятувала двох дітей, які потопали. Це було на початку 1930-х років, коли вона жила в монастирі. Через поганій стан її

здоров'я лікар приписав їй проводити один місяць влітку на березі моря, щоб відновлювати сили. Оскільки в монастирі були й інші сестри, що потребували відновлення здоров'я поблизу моря, сестра-настоятелька винайняла для них будинок.

Одного ранку на пляжі кілька жінок збирали водорості, які хвилі викидали з моря, а двоє дітей бавились поблизу. Зазвичай море було спокійним, однак у той день хвилі були досить сильними. Люсія піднялась на каміння і збирала там молюсків, коли почула крики і плач наляканих жінок: сильна хвиля захопила дітей і відтягувала їх у море. Люсія одразу стрибнула у воду.

«Мені вдалось схопити одну дитину і витягти її на берег, – написала потім Люсія. – Спочатку я не бачила другої дитини, однак потім побачила, що вона лежить на скелі, куди її занесли хвилі. Я витягла її з допомогою Богородиці, до якої звернувшись про допомогу, і мені вдалось врятувати цих два життя. Після кількох шокуючих хвилин, коли діти виблювували морську воду, якої наковтались, бідні жінки не знали, як мені дякувати. «Дякуйте Богородиці, бо це Вона зробила, а не я», – сказала я їм, щоби прищепити відданість Марії. Я вважаю, що саме Вона допомогла мені, бо хоч я добре плавала, але хвороба була достатньо сильною, щоб завадити мені».

Факт 8. Францискові було 9 років, коли 13 травня розпочались об'явлення, однак він також став свого роду містиком. У своїх мемуарах Люсія розповідає, як її молодший кузен полюбляв бути наодинці, щоби молитись, приносити жертву і розважати одразу після того, як почались об'явлення. Він завжди хотів потішати нашого Господа, котрий, за його словами, був дуже засмучений через велику кількість гріхів (про

гріхи було сказано в 1917 році). По дорозі до школи він казав Люсії іти на навчання, а сам залишався в церкві «поруч із Прихованим Ісусом. Мені не варто витрачати час на те, щоби вчитись читати, бо я скоро піду до Неба».

Там він перш за все потішав «Прихованого Ісуса», а потім молився за навернення грішників.

Факт 9. Що стосується посвяти Росії, то як з книги «Шлях під пильним поглядом Марії», так і з книги «Фатіма для сьогодні» отця Ендрю Апостоли, дізнаємось, що Люсія писала до свого сповідника у 1936 році про те, що вона запитувала Господа, чому Він просто не

навверне Росію – без того, щоб Святіший Отець проводив посвяту.

Вона розповіла, що Господь відповів: «Бо Я хочу, щоб уся Моя Церква визнала цю посвяту як триумф Непорочного Серця Марії, щоб пізніше розширити його культ, а потім поставити почитання Непорочного Серця поруч із почитанням Мого Пресвятого Серця».

Факт 10. Першу спробу посвятити Росію, як це просила Богородиця, здійснив Папа Пій XII 31 жовтня 1942 року. Перед цим, у 1940 році, сестра Люсія написала йому листа, просячи про цю посвяту. Вона сказала, що Сам Господь просить Папу «посвятити світ Непорочному Серцю Марії, з особливою згадкою про Росію, і наказує, щоб усі єпископи світу зробили те ж у єдності з Вашою Святістю».

Святіший Отець здійснив посвяту Непорочному Серцю Марії, однак це не було зроблено в єдності з усіма єпископами світу. Він посвятив усі народи, і хоча не вжив конкретне слово «Росія», його слова та описи без сумніву позначали цю країну.

Сестра Люсія сказала, що Господь показав своє «задоволення», хоча посвята й не була повною, і пообіцяв, що невдовзі війна закінчиться. До речі, дуже скоро після посвяти хід II Світової війни почав повертатись на користь союзників.

Потім, 7 липня 1952 року, Папа Пій XII знову недвозначно посвятив російський народ Непорочному Серцю Марії в Апостольському листі «Carissimis Russiae Populis» («Про Непорочне Серце і народ Росії»). Однак і цього разу це не було зроблено в єдності з усіма єпископами світу.

Факт 11. Хоча Жасінта була малою дитиною, вона була містичкою, яка мала дану з неба здатність розуміти релігію і дар пророцтва. Перебуваючи в лісабонському інституті для дітей з особливими хворобами, Жасінту відвідувала Богородиця. Отець ді Марчі у своїй книзі наводить ті одкровення Жасінти, які записували тоді, коли вона їх отримувала. Ось кілька з них:

«Гріхи, через які більшість душ іде до пекла – тілесні».

«Мода нанесе великої образи нашому Господу. Люди, які служать Богові, не повинні слідувати моді. Церква не має моди. Наш Господь завжди той самий».

«Гріхи світу дуже великі».

«Якби люди знали, якою є вічність, вони зробили б усе для того, щоби змінити своє життя».

«Люди губляться через те, що не думають про смерть Господню і не чинять покаяння».

«Багато подруж не є Божими і не милі Господу».

«Війни – покарання за гріх».

«Богородиця зараз не може від-

вернути від світу справедливості свого Сина».

«Покаяння необхідне. Якщо люди змінять своє життя, то Господь збереже світ, але якщо ні – наступить покарання».

«Треба багато молитись за грішників, а також за священників і монахів. Священники повинні займатись лише справами Церкви».

«Священники повинні бути дуже-дуже чистими».

«Непокіра священників і монахів своїм настоятелям дуже неприємна Господу».

«Нехай Небеса простять тим, хто переслідує Христову Церкву».

«Якби уряд залишив Церкву в мирі і дав їй свободу, то отримав би Боже благословення».

Щодо християнських чеснот:

«Матір, втікай від багатства і розкоші».

«Люби вбогість і тишу».

«Будь милосердним, навіть до поганих людей».

«Не говори погано про людей і втікай від тих, хто говорить зло».

«Умертвіння і жертви є дуже приємними Господу».

«Сповідь – це таїнство милосердя, і ми повинні сповідатися з радістю і довірою. Без сповіді спасіння неможливе».

«Матір Божа хоче більше незайманих душ, зв'язаних обіцянкою чистоти».

«Бути чистим тілом означає бути цнотливим, а бути чистим розумом означає не чинити гріхів; не дивитись на те, на що не слід дивитись, не красти, не брехати і завжди говорити правду, навіть якщо це дуже важко».

«Лікарі не знають, як правильно лікувати людей, бо вони не мають Божої любові».

«Хто тебе цього навчив?» – запитав я її. – «Богородиця, але дещо з цього я придумала сама. Я люблю думати».

Жасінта розповіла, що їй об'явилась Богородиця і наголосила на поширеності «гріхів розкоші і похоті, що призвели до втрати великої кількості душ». Цариця Неба просила про покаяння і відшкодування за ці гріхи.

Факт 12. Доктор Пол розповів, що сестра Люсія невтомно говорила про Фатіму, послання і прохання Богородиці, особливо про молитву Вервиці. Вона була «розчарована, коли люди хотіли зосередитись на чудах і таємницях», – розповів він. Вона казала: «Чуда і таємниці не є важливими. Треба зосередитись на посланнях Богородиці. Жити Десятьма Заповідями. Ось що важливо».

Сестри, які жили поруч з Люсією в монастирі, розповіли, що їй завжди було боляче від того, коли хтось наполягав на тому, щоб вона відкрила третю частину Таємниці. Вона говорила: «Якби ж вони жили тим, що є найважливіше, тим, що вже було сказано... Їх цікавить лише те, що ще має бути сказане, замість того, щоб дотримуватись прохання про молитву і покуту!»

І це повинно надихати нас виконувати ті прохання, які Богородиця Вервиці передала усім нам через свідків у Фатімі.

Переклад – «Католицький оглядач», за матеріалами «National Catholic Register»

7 фактів, які слід знати про фінанси Церкви

Якщо Ватикан має стільки грошей, то чого він не?..

Майже кожному католику доводиться час від часу пояснювати певні питання щодо Папи і його функцій, дівицтва Марії, священничого celibату, а також спростовувати всякі нонсенси, що з'являються в «жовтій пресі» чи на телебаченні – від заяв про те, що Ісус мав дітей, і до конспіраційних теорій про світову владу Церкви.

Серед багаточисельних припущень часто лунає фраза: «Ватикан – найбагатша в світі установа; якщо продати все, що він має, то можна подолати бідність в усьому світі».

Чи має Ватикан більшу економічну силу, ніж глобальні гіганти «Walmart», «Apple» чи «Coca Cola»? Журнал «Fortune», що спеціалізується на економіці, опублікував статтю, в якій спростовує поняття «великі багатства Ватикану». До речі, автор статті вказує, що Ватикан навіть не входить до списку 500 найбагатших «Fortune 500».

Щоб самому зрозуміти і могли пояснити іншим, ми пропонуємо сім фактів про фінанси Ватикану і Церкви.

1. НАЙЦІННІШІ АКТИВИ ВАТИКАНУ Є НЕОЦІНЕНИМИ І НЕ ПІДЛЯГАЮТЬ ПРОДАЖУ.

Скажемо коротко: власність Ватикану – це скарби людства. Вони настільки ж неоціненні, як перший любовний лист, отриманий від твого чоловіка/жінки. Вони надзвичайно цінні для нас (і, можливо, для якогось ексцентричного колекціонера), однак вони не продаються. В музеях Ватикану зберігаються чи не найдорожчі художні скарби світу, що накопичувались впродовж 2000 років історії християнства, не кажучи вже про дохристиянські артефакти, що також зберігаються в музеях. І хоча це скарби, вони не продаються.

У 2015 році Папу Франциска запитали: «Чи відчуваєте ви тиск, щоби продати скарби Церкви?» Його відповідь була чіткою: «Це дуже просте запитання. Це скарби не Церкви;

це – скарби людства».

Для прикладу: коли Папа Іван Павло II вперше відвідував Бразилію, то після церемонії він порушив протокол: пішов до фавели і відвідав одну родину. Зворушений цією зустріччю, він залишив їм свій папський перстень. Думаєте, ця родина продала його за ціну ваги золота і придбала собі їжу та одяг? Ні. Це – скарб, який вони і досі зберігають в каплиці фавели. Бідні – бідні, але не дурні.

2. НОВА АДМІНІСТРАЦІЯ ПАПИ ФРАНЦИСКА.

Не маємо наміру сказати, що інші Папи були поганими адміністраторами, однак правдою є те, що були певні нерегульованості, які під час певних понтифікатів завели Ватикан у борги. Саме тому Папа Франциск запровадив нову політику адміністрації, щоби зменшити частину цього операційного дефіциту.

Простий спосіб життя Папи Франциска не є лише риторикою: він щомісяця перевіряє «гаманець» Ватикану і те, як управляють фінансами. Для нього фінансовий менеджмент є стовпом його місії допомоги бідним та знедоленим. Папа сказав, що хоче більш жваву адміністрацію Ватикану, більш ефективну і таку, що зможе сама себе утримувати. Таким чином він хоче звільнити більше коштів для благодійності.

Як пригадає Хосе Зара, член Папської комісії у справах економічної реорганізації Ватикану, «Святіший Отець сказав чітко: давайте, мовляв, заробляти гроші, щоби передавати їх бідним».

У 2013 році активне сальдо Ватикану становило 11,5 млн доларів, що, на думку журналу «Fortune», показує, що якби Ватикан був компанією, то навіть не увійшов би до списку 500 найбагатших. Також того року Апостольська Столиця зафіксувала \$315 мільйонів доходу і \$348 мільйонів витрат. Тобто дефіцит становив \$33 мільйони. Активне сальдо змогло покрити

певні прогалини, але в золоті ніхто не плаває.

3. ПРАЦІВНИКИ ВАТИКАНУ.

Папа не хоче звільняти поточних працівників, однак він є противником марнування і неефективності. Він вважає, що Ватикан міг би функціонувати краще, маючи і менше працівників (за умови, що вони добре би робили свою роботу і не йшли на пенсію занадто рано, а це привело б до довгострокових витрат виходу на пенсію).

Більше 2/3 доходу Ватикану іде на виплату зарплат 2886 працівникам. Середньостатистичний працівник (включаючи священників і монахів) заробляє менше ринкової зарплати (приблизно на 25% менше від зарплати італійського працівника в приватному секторі). Однак, попри нижчі зарплати, вони не змушені платити податок з доходу і мають доступ до пільг у сфері охорони здоров'я та пенсії.

4. ЄПАРХІАЛЬНА НЕЗАЛЕЖНІСТЬ.

Хоча Ватикан має філії по всьому світі, кожна з близько 2800 єпархій є окремою корпорацією, зі своїм бюджетом та активами, і в них – незалежна адміністрація. Все це документується у фінансових звітах, які регулярно публікує кожна єпархія. Церква – економічно децентралізована, і, з економічної точки зору, Ватикан по суті дбає сам за себе.

Важливо знати, що хоча кожного року єпархії з усього світу надсилають гроші до Ватикану, переважна більшість цих грошей призначена на місіонерську діяльність та благодійну роботу, яку підтримує Папа. Однак ця сума становить менше 4,5% загального доходу.

Те ж саме стосується і нерухомості: хоча Церква присутня по всьому світу, але будинки і земля не належать Ватикану. Лише єпархії та 296 монаших чинів по всьому світу є власниками цієї нерухомості та адмініструють

ними на власний розсуд.

Ватикан також має у власності нерухомість – близько 2000 об'єктів. Більшість із них – багатоквартирні будинки в Італії, які здаються в оренду особам, що працюють на Церкву, за ціну, яка значно менша від ринкової. Тобто можна сказати, що на цьому Ватикан не заробляє.

5. ДЕЯКІ РЕЧІ ПРОДАЮТЬ, А ГРОШІ СКЕРОВУЮТЬ НА БЛАГОДІЙНІСТЬ.

Папа отримує безліч подарунків – від виробів ручної роботи до абсолютно нових автомобілів. І все – з великою любов'ю. Однак Папи використовують ці подарунки для того, щоби профінансувати благодійні справи. Наприклад, у 2014 році американська компанія «Harley Davidson» подарувала Папі мотоцикл. Папа ніколи ним не користався. Він лише поставив свій автограф на паливному баку і передав римській католицькій організації «Caritas». На аукціоні цей мотоцикл продали за \$327.000, а гроші використали на ремонт притулку для бездомних і кухні.

Сказавши це, зрозуміло, що Церква (тобто не тільки кардинали у Ватикані, але і ми з вами) повинна завжди прагнути до вдосконалення. Ми завжди можемо робити більше, і кожен повинен робити свою справу. Не важливо, хто ти – кардинал, монахиня, парафіяльний священник, бізнесмен чи підліток, – усі ми можемо оглянутись навколо і визначити, що є дійсно важливим, а що – ні. Що переважає у нашому житті: любов до речей чи любов до наших братів і сестер? Чому б не використати усі ті речі, які припадають пороком в шафі, на добро? Чому б не поділитись тим добром, що ми маємо, з іншими?

6. ІНШІ ВИТРАТИ ТА ІНШІ ДОХОДИ.

Існують адміністративні витрати, які не генерують жодного доходу. Наприклад,

«Радіо Ватикану», яке налічує 330 працівників і щороку витрачає \$37 мільйонів, а заробляє на рекламі менше \$1 мільйона. Або Апостольські нунціатури, які функціонують як посольства у 113 країнах і потребують щорічно більше \$30 мільйонів.

Що вже казати про те, що Ватикан – це місто, і воно також потребує генерувати дохід. Більшість із нього надходить від туристів та паломників, котрі відвідують музеї. Загалом від цього місто Ватикан отримує щороку близько \$130 мільйонів. Ще одна значна частка доходу йде з донатів, які щороку становлять близько \$85 мільйонів.

Для фінансування своїх операцій Ватикан, як і кожна відповідальна країна, робить іноземні інвестиції. Він володіє майже \$920 мільйонами в акціях, облігаціях та золоті. Золоті резерви Ватикану, що зберігаються у Федеральному резерві США, становлять \$50 мільйонів. Від своїх інвестицій Ватикан зазвичай заробляє від \$15 до \$25 мільйонів.

7. АЛЕ ЧИ РОБИТЬ ЦЕРКВА ЩОСЬ ДЛЯ ТОГО, ЩОБ ДОПОМОГТИ БІДНИМ?

Мабуть, найбільш абсурдним аргументом є такий: «Ватикан наповнений скарбами. Якщо продати усі його активи, то можна було б допомогти всім бідним». Така заява намагає на те, що Ватикан не допомагає бідним і що Папа кожного ранку встає, купається в басейні, всипаному золотими монетами, оточений розкішшю і діла не має до бідних. Чогось більш далекого від правди годі й придумати.

Впродовж усієї історії Церква завжди була тією установою, яка більше від усіх на світі допомагала бідним та неповносправним, хворим і сиротам. Не існує жодної іншої установи, яка б утримувала стільки лікарень, притулків для престарілих, сиротинців, шкіл, університетів і т.д.

Завершимо на позитивній ноті. Журнал «Fortune», говорячи про адміністрацію Папи Франциска, вказує на те, що для нього справді дуже важливими є економічні справи. Хоча дехто може вважати Ватикан однією з найбагатших організацій у світі, він таким не є. Однак тими коштами, які він має, Ватикан у значній мірі допомагає убогим, хворим та пригнобленим в усьому світі.

Папа Франциск запросив безхатченків на сніданок.
(Фото з сайту <http://insidethevatican.com>)

Тридцять питань до кардинала Йозефа Ратцінгера про магію та окультизм

– Ваше Високопреосвященство, що таке магія?

– Це використання сил, які здаються таємничими, з метою отримати владу над фізичною, а також психологічною реальністю. Тобто це спроба використувати надприродні сили у власних цілях. Застосовуючи магію, виходять за межі раціональності і використання фізичних сил, відомих науці. Для цього шукають – і інколи навіть знаходять – спосіб опанувати реальністю за допомогою невідомих сил. У багатьох випадках це може бути шахрайством, але може бути і так, що за допомогою елементів, що не вкладаються в рамки раціональності, можна досягти певного панування над реальністю.

– Як у Новому, так і в Старому Завітах твердо засуджується будь-яка практика магії та окультизму у всіх його формах. Як Ви прокоментуєте це з богословської точки зору?

– Спочатку необхідно розглянути найглибші витoki забобонів, магії та окультизму, щоби краще зрозуміти причину їх засудження. Я би сказав, що в цьому питанні існують два елементи. З одного боку, в людині, створеній на образ Божий, живе прагнення божественного. Людина не може обмежитися кінцевим, емпіричним, у неї завжди буде бажання розширити перспективу свого буття й увійти до сфери божественного, вийти з чисто фізичної реальності і торкнутися глибшої реальності. Це бажання, яке само по собі є вродженим в людині – образі Божому, втрачене, оскільки їй видається дуже важким реально йти на пошуки Бога, возноситися до Божественної Любові і дозволити їй вознести себе й досягти, таким чином, справжньої зустрічі з Богом, що створив і любить її. Тому відбувається щось схоже на те, що трапляється в світі людей: скороминущі авантюри набагато легші за глибоку любов, життя. Подібно до того, як у цьому людському житті вірна любов, любов істинна, пронизуюча всю людську істоту, вимагає зусиль, які не потрібні для швидкоплинних любовних авантур, так само і духовна реальність вимагає глибокого зусилля, вірності, внутрішньої дисципліни, упокорювання в тому, щоби підпорядкувати все своє життя Богові. І тоді людина шукає легших шляхів, безпосереднього досвіду з глибини буття.

Можна навіть сказати, що в цьому питанні підтверджується засадниче вчення Церкви, що в людині, з одного боку, існує природа, створена Богом, а з іншого – її протилежна тенденція: втрата бажання увійти до сфери божественного і первородний гріх, що спотворили її природу і перетворили на карикатуру її вроджене бажання любити Бога й увійти до спілкування

Після переставлення святого Папи Івана Павла II найвищий титул у Церкві перейняв кардинал Йозеф Ратцінгер, блискучий богослов і науковець. Але задовго до свого понтифікату кардинал Ратцінгер дав широке інтерв'ю італійському журналові «Una voce grida...», у якому широко розкрив проблему магії та окультизму, якими частенько захоплюються наші вірні. А те, що згодом кардинал Ратцінгер став Папою, лише потверджує важливість цих слів, адже вони походять із уст найвищого достойника Церкви. І хоча вони були озвучені ще у березні 1999 року, їх актуальність не втрачається до сьогодні, адже у боротьбі з дияволом, яка триває постійно, ми усі потребуємо авторитетної науки.

з Ним. І ось ця друга тенденція здійснюється у пошуках легшої дороги, швидшого контакту, і, перш за все, способу, який дозволяє уникнути підкорення божественній любові і силі. Людина починає вважати себе володарем реальності, використовуючи цю передбачувану можливість свого буття. І це мені здається грубим відхиленням і збоченням найглибших стосунків нашого життя; замість того, щоби поклонятися Богові, підкорятися Богові, людина має намір стати повелителем реальності, використовуючи окультистичні сили, і вона дійсно відчуває себе повелителем.

Цю тенденцію можна знайти в третій главі Книги Буття: я сам стаю Богом, я володію божественною силою і не підкорюся реальності. «І сказав змії до жінки: «Ні, напевно не помрете! Бо знає Бог, що коли скуштуєте його, то відкриються у вас очі, і ви станете, як Бог, що знає добро й зло». Тож побачила жінка, що дерево було добре для поживи й гарне для очей і приманювало, щоб усе знати; і взяла з нього плід та й скуштувала і дала чоловікові, що був з нею, і він теж скуштував. Тоді відкрилися їм обом очі, й вони пізнали, що вони нагі; тим-то позшивали смоківне листя і поробили собі пояси». (Бут. 3, 4-7).

– Св. Павло на Кіпрі публічно називає волхва Еліму «сином диявола». Чи можна з впевненістю стверджувати, що за магією та окультизмом завжди стоїть демон?

– Так. Я би сказав, що без демона, який провокує перекошення творіння, не був би можливий весь цей світ окультизму і магії. У гру вступає елемент, що виходить за межі реалій розуму, реалій, які розпізнає наука, з'єднана зі щирим розумом. Магія пропонує звернутися до сил, які представляються божественними, обіцяючи досягнення швидкого успіху в чомусь, здобуття якогось надприродного досвіду. Насправді ж – це пародія на божественне. Так, це сили, але сили падіння, які в реальності є іронією проти Бога.

– На цьому ж ґрунтується тверде засудження Церкви, виражене по відношенню до магії і окультизму?

– Так. Це починається в Старому Завіті. Пригадаймо конфлікт між Самуїлом і Саулом (коли Самуїл говорить: «Непокірність є такий же гріх, як і чаклунство, і противлення те ж, що ідолопоклоніння»). Відмінною рисою релігії Бога Одкровення є саме заборона використовувати цю язичницьку практику, тому що вона перекошує стосунки між Богом і людиною. Це засудження триває впродовж усієї історії Одкровення й отримує остаточне роз'яснення в Новому Завіті. Це – щоб було ясніше – не позитивізм, що бажає виключити щось із багатства буття або можливого досвіду, але істина Бога, який виступає проти основоположної брехні.

Ім'я диявола, названого в Святому

Письмі «батьком брехні», стає зрозумілим по-новому, якщо розглянути всі ці явища, тому що в них реально присутня брехня в чистому вигляді.

– У якій формі?

– Людина уявляє себе володарем світу, використовуючи те, що здається божественним, і використовує силу, щоб управляти світом в собі самій, вступаючи, таким чином, в радикальну брехню. Ця брехня в перший момент сприймається як розширення влади, розуміння нового досвіду, як щось прекрасне: я, мовляв, стаю Богом. Але брехня – це реальність, яка завжди залишається руйнівною. Жити в брехні – означає жити проти реальності, а, отже, жити в саморуйнуванні. У цьому сенсі можна побачити два аспекти цієї заборони. З одного боку, окультистичні і магичні практики слід виключити просто тому, що вони перекошують реальність, вони є брехнею в найглибшому сенсі цього слова.

Вслід за цим онтологічним аспектом виникає другий – етичний, який полягає в тому, що, будучи такими, що протиставились істині, магія та окультизм є руйнівними, вони руйнують саму суть, основу людини.

– Отже, яка небезпека підстерігає тих, хто зв'язується з магією та окультизмом?

– Давайте і тут почнемо з феноменології. Непомітні сіті зваблення розкидаються у вигляді обіцянки отримати владу, відчути радість, задоволення. Потім людина потрапляє в інші сіті, демонічні, які незабаром стають набагато сильнішими за неї. І людина вже більше не є господарем дому.

Припустимо, що людина вступила в якусь секту або в групу, що займається магією. Вона стане рабом не лише групи, що само по собі вже дуже серйозно, враховуючи, що ці секти можуть повністю оволодіти людиною. Але вона стане рабом реальності, що стоїть за групою, тобто реальності воістину диявольської. Таким чином, вона слідує дорогою все глибшого саморуйнування, набагато гіршого, ніж від наркотиків.

– Як коріння цієї спраги за окультизмом?

– Мені здається, що тут діють два відчуття: прагнення до божественного і загубленість, яка змушує людину замкнутися в собі.

– Жоден з окультистів не заявляє відкрито, що діє за допомогою демона. Більше того, майже всі вони стверджують, що є віруючими і що творять образи, роз'яття...

– Так. Глибока, прихована брехня потім конкретизується в брехню очевидну. Маг, у своїй особовій орієнтації, дійшов до брехні. Для нього стає природним використовувати всі конкретні способи для вираження і вживання брехні. Звичайно, синкретизм є одним з головних елементів

світу магії та окультизму, який використовує елементи релігії, і, перш за все, християнської, перекошуючи їх як з метою залучення людей і для надання достовірності своїм діям, так і в надії використати приховану силу християнської реальності. Приклад цього можна побачити в Книзі Діян Апостолів, де волхв Симон хотів купити силу апостолів: «Як же побачив Симон, що через накладання апостольських рук дається Дух, приніс їм гроші і каже: «Дайте й мені таку владу, щоб той, на кого я покладу руки, прийняв Святого Духа». Петро ж сказав до нього: «Срібло твоє нехай з тобою буде на погибіль, бо ти за гроші думав придбати дар Божий. Нема тобі у цій справі ні частки, ні спадщини, бо твоє серце не праве перед Богом. Покайся, отже, за лукавство своє і проси Господа, може буде відпущена тобі ця думка твого серця; бо ти, як бачу, в гіркій жовчі і путях неправди» (Діян. 8, 18-23).

– Стверджують, що існують нешкідливі і «легкі» форми магії та передбачень, як ото хіромантия, ворожбитство, гороскопи. І іронізують над Катехизмом Католицької Церкви, який осуджує ці явища як гріх. Чи існує якась шкала тяжкості для таких гріхів, чи вони всі одного роду, тобто всі тяжкі?

– Можливо, й існують так звані легкі форми, але і вони недопустимі, оскільки відкривають двері окультизму. Якщо хтось починає рухатися в цьому напрямі, то є небезпека потрапити в глибшу пастку. Проте той факт, що, одного дня ступивши на цю дорогу, можна легко і часто неминуче зісковзнути вниз, не повинен приводити нас до своєрідного ригоризму, що не розбирає між поведінкою тих, хто є символом певного легковажного відношення до життя, і вчинками тих, хто повністю увійшов у подібну ситуацію. Певна різниця, поза сумнівом, існує, проте слід мати на увазі, що одна сходинка легко веде до іншої тому, що ґрунт слизький.

– Що б Ви сказали тим, хто ходить до Церкви та окультистів, або самі практикують окультизм, думаючи, що одне не повинне виключати іншого?

– Я би сказав їм, що для того, щоби зрозуміти, що це абсолютно різні речі, слід прагнути краще зрозуміти віру, міцніше ступити на християнську дорогу. Якщо я слухаю Слово Господнє, вклавши свою руку в руку Господа, це означає, що я дозволяю любові Христовій вести мене, я стаю частиною великої спільноти Церкви, йдучи разом з Церквою шляхом Христа. І зовсім інша справа, якщо я вхожу в реалію окультизму. Ці два підходи в своїх основах глибоко різні. Зрозуміти цю відмінність є головним рішенням людини, першим її кроком на шляху віри.

(Далі у наступному числі)

Milites Christi Imperatoris

ВАЖКІ ПИТАННЯ

ЧОМУ ПАПА – «СВЯТІШИЙ»

ПИТАННЯ: Чому Папу називають Святішим, – хіба він святіший за інших?

ВІДПОВІДЬ: Церковний титул «Святіший», «Святість» не несе в собі моральної оцінки. Цей титул, який використовувався в перші століття для єпископів і для деяких представників світської влади, сьогодні відноситься тільки до Римських Пап і Патріархів. Він відноситься не до конкретної особистості ієрарха, а до його канонічного статусу. Найвищий ступінь означає не перевагу якоюсь якостей чи особистої святості, а урочистість титулу. Найвищий ступінь вживається для того, щоби провести відмінність між церковно-юридичним та богословсько-моральним вживанням терміну «святий».

Святими ми називаємо, відповідно до біблійної термінології, Бога, подвижників, ангелів. У 17-му розділі Євангелія від Івана Ісус звертається до Отця: «Отче Святий! Збережи їх в ім'я Твоє». У Євхаристійній молитві священник теж звертається до Бога «Святий Отче». Слово «святий» несе в собі богословський та моральний зміст. Святими Отцями традиційно називають також церковних письменників, які вирізнялися святістю життя. Їх вчення (т.зв. спадщини святих отців) лягло в основу нашої віри.

Джерело: Радіо Ватикан

Відновлення парафії на Богданівці

Через 71 рік і три дні з Божої ласки вдалося відновити ліквідовану в 1946 році парафію УГКЦ св. ап. Андрія і св. Володимира. Парафія перестала існувати одразу ж після проведення комуністичним режимом СРСР у березні того ж 1946 року так званого «собору» з ліквідації Української Греко-Католицької Церкви. Храм з однойменною назвою – св. ап. Андрія і св. Володимира, відомий людям старшого покоління як церква на Богданівці у Львові, незаконно відібрала у власність Російська Православна Церква, а останнього греко-католицького священника – о. Йосифа Поберейка – було заслано в Сибір.

На початку 60-х років ХХ століття церкву було знесено, а на її місці зведено багатоквартирний житловий будинок. Проте, незважаючи на ліквідацію УГКЦ у 1946 році, що спричинило до намагання насильної переорієнтації безбожним режимом вірян парохії спочатку на російське православ'я, а згодом – на атеїзм, греко-католицька громада нікуди не зникла, хоч і залишилася без храму.

Пам'ятаючи про славне минуле своєї парафії, 25 листопада 2016 року віряни скликали збори з метою створення релігійної громади. Статут релігійної громади було подано на затвердження Архієпископу і Митрополиту Львівському УГКЦ Кир Ігорю (Возьняку). Архієпископ своїм Декретом затвердив поданий громадою Статут і видав ще два Декрети – про заснування парафії св. ап. Андрія і св. Володимира

Такою запам'яталася церква на Богданівці у Львові. Вид з вулиці Городецької. Початок 60-х років ХХ ст. Автор світлини – Степан Судейко.

у Франківському районі м. Львова і про призначення адміністратором парафії о. Олега Зубика. Як свідчить виписка з «Єдиного державного реєстру...», 13 березня зареєстровано релігійну організацію «Релігійна громада Української Греко-Католицької Церкви парафії святого апостола Андрія і святого Володимира у Франківському районі м. Львова». Відтак дата 13 березня стала днем відродження парафії зі славним минулим, яка була утворена в далекому 1918 році.

о. Олег ЗУБИК

Мабуть, багатьом з нас знайоме відчуття, коли темніє в очах, починається раптова нудота, часте позіхання, людина вкривається потом... Здається, що от-от втрапиш свідомість. «Тебе хтось врє!» – каже хтось поряд. І відразу пропонують різні засоби для «зняття» вроків. Навіть підказують, хто і де такими речами займається.

Чи дійсно така проблема є реальною? Які засоби є дієвими, щоб цьому запобігти? Про ці та про інші моменти цього явища у своєму інтерв'ю газеті «Експрес» розповідає отець Леонід Григоренко, голова душпастирства Комісії з охорони здоров'я УГКЦ.

– То що таке вроки?

– Це вплив стану душі однієї людини на душу іншої, який зазвичай передається через погляд. Він несе в собі заздрість, озлобленість і помсту. Такий погляд може бути навіть неспівомним, але через нього диявольський світ починає впливати на людину, тому вона відразу відчуває занепад духовних і фізичних сил. Людина, яка страждає від цього, переважно незахищена духовно, її душа не має сили протидіяти такому впливові. Вона не повністю віддана Богові, рідко приймає Тайну Святого Причасття, звертається до молитви і порушує більшість Божих законів. Той, хто диве з Богом у серці, не стане підвладним ані чужим очам, наповненим агресією чи ненавистю, ані іншим впливам темних сил.

– Хто може врєкти людину?

З уст священника про вроки

– Зазвичай це ті, хто має за недбаний, гріховний стан душі. Вона магнетизує в собі вплив злого і тим самим притягує його до себе. У сучасному світі дуже багато спокус, які допомагають дияволу захопити нашу душу. Інколи – через дрібні речі: наприклад, книги про магію чи сайт з ворожіннями буцімто заради розваг. А насправді ти самостійно відкриваєш шлях до свого серця темним силам. Те саме стосується і постійної злоби та невдоволення життям. Замість того, щоби помолитись, людина починає лаятись, зловживати алкоголем чи наркотиками, тим самим ще більше віддаляючись від Бога.

– Кажуть, що найбільше врєкають люди із карими очима та темним волоссям. Це правда?

– Врєкти може будь-яка людина, незалежно від кольору очей чи волосся. Тут справа у самому погляді. До речі, його можна одразу розпізнати: він стає важким, наповненим розмитістю сірістю та пустотою, без блиску. Дуже часто ти відчуваєш, що через нього на тебе дивиться не та людина, що перед тобою, а інша істота, яка її опанувала. Такий погляд намагається вдертись у світ твоєї душі і серця.

– Дуже часто жертвами такого погляду стають діти. Цікаво, чому?

– Найчастіше жертвами вроків стають діти, які страждають від поганої поведінки батьків. Це можна прирівняти до негативного впливу насильницьких фільмів та ігор, де дитина бачить жорстокість та кровопролиття. Тобто наші емоції, думки і стани можуть дати місце злому всередині серця, і вони діятимуть як основа, яка привертатиме злих духів надалі.

– Чи можна відвернути вроки сірниками?

– У більшості регіонів дуже поширеним є не тільки скидання вроків сірниками, а й зливання воску і викочування яєць. Дехто

навіть робить це за допомогою хліба. При усіх цих методах використовують певну формулу, яка починається зі слів «Не 10, не 9...». Але! Це ніщо інше як код на відкриття воріт пекла і закликання духа смерті. Після таких ритуалів диявол може претендувати на душу всіх учасників цього ритуалу. У більшості випадків це шкодить людині. Церква забороняє ці речі.

– То як можна допомогти людині, яку врєкли?

– Коли людині стає погано, потрібно звернутися до лікаря. А до того варто обтерти людину свяченою водою або ж дати їй попити води. Добре мати біля себе освячену олію, якою можна натерти людині чоло і руки. Якщо після обстеження лікаря жодних фізіологічних проблем не встановлено – слід іти до Церкви та попросити допомоги у священнослужителів. Вони помоляться за людину, причастять після Сповіді, поставлять на таку людину святий Хрест та допоможуть вийти з негативного стану.

– Часто маленьким діткам і дорослим людям чіпляють на зап'ястя червону нитку, яка має захищати від злих поглядів. Це допомагає?

– Існує дві думки щодо цього. Перша – червону нитку пов'язують із демоном, якому приносили в жертву дітей, а ті, хто нібито мали на руці цю нитку, служили йому. Інші кажуть, що походження такої традиції носити нитку пішло від святих, які таким чином себе захищали. До прикладу, так робила свята Філомена. Утім, варто розуміти, що найкращим захистом є не такі амулети, а внутрішня складова людини. Можна навіть всю хату заставити мощами святих, але якщо твоя душа гріховна, пуста та нечиста, то тебе це не врятує.

Розмовляла
Христина БІЛЯКОВСЬКА

П'ЯТЕРО ХРИСТІЯН, ЯКІ ЗМІНИЛИ СВІТ

Християнству вже майже 2000 років, і за цей час безліч великих християн прожили своє життя так, що до сих пір надихають нас. Їх творінням стали величні діла для Царства Божого, але не тому, що вони були якимись надзвичайними людьми, а тому що слухалися Бога там, де перебували. Сьогодні як ніколи варто згадати про них. Їх пристрасна любов до Бога допомогла їм змінити той світ, в якому Бог покликав їх служити.

ВІЛЬЯМ ВІЛБЕРФОРС

Вільям Вілберфорс розпочав свою політичну кар'єру в 21-річному віці. Він був одним із найяскравіших і найрозумніших політиків у британському парламенті кінця XVIII століття. У той період він став евангельським віруючим, а через кілька років після свого утвердження започаткував рух зі скасування в Англії рабства. Протягом 20 років він провадив кампанію проти работоргівлі, поки не домогся прийняття парламентського закону про заборону работоргівлі в 1807 році. Але на цьому він не зупинився, продовжуючи боротися за наявність рабства до повної його заборони, допоки йому дозволяло здоров'я. Помер незадовго до прийняття закону про повне скасування рабства в 1833 році.

ДОРОТІ ДЕЙ

Уродженка Нью-Йорка, Дороті Дей стала відома всьому світу завдяки заснуванню «Руху католицьких робітників». Все життя вона боролася за права робітничого класу. Почала кар'єру в журналістиці, невдало вийшла заміж за багатія, переїхала жити у Сан-Франціско.

Всі свої знання про вчення Католицької Церкви вона отримала від своєї наставниці-черниці, що жила

по сусідству, а потім прийняла цю віру, вже будучи дорослою. Бачачи нелюдські умови й несправедливе ставлення до бідних і бездомних, вона заснувала газету «Католицький робітник», де часто друкувала свої статті про соціальну несправедливість, що пронизувала суспільство в ті дні. Завдяки цьому її почали вважати радикальним політиком. При цьому її віра в Бога жодного разу не похитнулася, а навпаки – лише зміцнювалася до кінця життя. Померла у 1980 році у 83-річному віці.

ВІЛЬЯМ БУТ

Вільям Бут був методистським проповідником в період розквіту «індустріальної революції». Він дуже любив благовістити і частенько приїжджав у бідні квартали Лондона, щоби проповідувати Євангеліє. Там, серед знедолених і зневірених, він і знайшов своє покликання.

У 1865 році він заснував т.зв. «Християнську місію», яка через якийсь час почала називатися «Армією спасіння». Її активісти розпочали бурхливу діяльність у всіх бідних районах Лондона – будувалися будинки для бідних, для бездомних, відкривалися центри навчання і місії. Бут був твердо переконаний у тому, що Євангеліє можна донести до людей лише за допомогою любові до ближнього, полегшуючи його долю на землі. «Армія спасіння» поширилася по всій Європі, а потім – і по всьому світу. Вона продовжує нести послання Бута про любов Христа у вигляді служіння людям.

СВ. ФРАНЦИСК АССИЗЬКИЙ

У 1206 році молодий чоловік на ім'я Джованні Бернардоні здійснив паломництво до собору св. Петра у Римі. Його вразила краса оздоблення цього величного храму, але він

не міг не помітити різку різницю між багатством собору і злиденим становищем жебраків, які вишукувалися в чергу за милостиною біля дверей базиліки.

Джованні обмінявся одягом з одним із жебраків і став разом з ними. Невдовзі він прийняв ім'я Франциск і заснував релігійний орден, члени якого давали обітницю не лише допомагати бідним, а й роздавати все своє майно, щоб жити поруч із ними. Справа св. Франциска жива і по сьогодні. Наприклад, Хорхе Маріо Бергольйо, вступаючи на посаду Папи Римського, вирішив прийняти ім'я Франциск – як свідчення про свою підтримку справи допомоги бідним.

СВ. ВАСИЛІЙ КЕСАРІЙСЬКИЙ

Святий Василій, єпископ Кесарійський, відомий донині як одна з найважливіших фігур у період становлення християнської віри. У 370 році його вже знали, як проповідника соціальної справедливості, а, прийнявши сан єпископа, він використовував свою владу для досягнення проповідуваних ним цілей. Він організував харчування бідних, заснував лікарні, хоспіси та нічліги по всьому регіону. Він також критикував владу за несправедливість у суспільстві.

Св. Василій пристрасно захищав істину в християнській вірі і був дуже щедрою людиною. В одній зі своїх проповідей він каже так: «Хліб, який ви не доїдаєте, належить голодним; одяг, який висить у вас у шафах, повинен бути на невдягнених; взуття, яке вам так і не зносите, стане в нагоді босоногим; гроші, які ви замкнули під замком, це гроші бідняків; допомога, яку ви не надаєте, це і є та несправедливість, яка існує в нашому суспільстві через таких, як ви».

(2014). Слід зазначити, що Папа Франциск дуже часто у своїх проповідях застерігає перед сатанським обманом людей та закликає до пильності не бути звабленим брехнею диявола. Навіть певні кола духовенства критично реагують на увагу Папи Франциска до образу нечистого. Однак актуальність постійного нагадування людям, що диявол існує і у XXI столітті, є незаперечною. Про це йшлося у 2014 році під час конференції представників Церков у Ватикані, які говорили про боротьбу з силами зла у «світському світі».

Ми не повинні бути наївними, а чітко усвідомлювати, що війна за кожного з нас йде щодня, щогодини і щохвилини. Ми занадто цінні, щоби диявол легко відступив і дав нам мирно жити. Ціле наше життя – це школа боротьби між правдою і брехнею, між добром і злом, між життям і смертю. Проте пам'ятаймо, що головна перемога належить Господу Ісусу.

о. Павло ЦВЬОК

ЯК БУТИ ЩАСЛИВИМ?
10 ПОРАД
ПАПИ ФРАНЦИСКА

Сповільнися, відпочинь, бався з дітьми, не працюй у неділю, дбай про довкілля. Нікого не навертай, живи і дай жити іншим – Папа Франциск радить, як бути щасливим. Список своїх способів мати радість і щастя в житті Папа Римський представив в інтерв'ю аргентинському тижневику «Viva», що його цитує портал «Catholic News Service».

1. «Живи і дай жити». – Кожен повинен застосовувати цей принцип.
2. «Давай себе іншим». – Люди мають бути відкриті і щедрі навзаєм, бо якщо ти занурюєшся в себе самого, то ризикуєш стати egoїстом. А стояча вода швидко починає загнивати.
3. «Поводься в житті спокійно». Папа Римський, пояснюючи цей принцип, навів приклад з аргентинського роману Рікардо Гуїральдеса, в якій головний герой Дон Сегунда Сомбра на старість ретроспективно оглядає своє життя: коли був юнаком, то був потоком, каміння несучим; дорослим – став стрімкою рікою; на старість – далі рухався, але вже повільно, як вода в озері. Зізнався, що найбільше йому подобається ця остання картина – треба вміти йти життям з делікатністю, скромністю і спокоєм.
4. «Май здоровий підхід до відпочинку». – Ми втратили такі приємності як мистецтво, література чи спільна забава з дітьми. Консумпціоналізм приніс нам постійний неспокій і стрес, люди втратили здорову культуру відпочинку. Їх час поглинається в такому темпі, що вже нема змоги з ніким ним ділитися. «Хоч багато батьків довго працюють, проте мусять знайти час на забаву з дітьми. Родини повинні вимикати телевізори, принаймні, при їжі, бо хоч телебачення дозволяє нам орієнтуватися у вістях, але не дозволяє нам спілкуватися між собою».
5. «Неділя має бути святом». – Працівники повинні мати її вільною, це – день для родини.
6. «Знайдімо нові способи забезпечення молодих людей гідною роботою». – Всі ми мусимо докласти більше зусиль. Бо молоді, котрі не мають в житті шансів, легко суїцидують на наркотики і частіше вдаються до суїциду. Не досить дати їм лише їжу. Впевненість, що власною працею можуть заробити на хліб для родини, подасть їм відчуття гідності.
7. «Поважай природу та опікуйся нею». – Деградація довкілля – один з найбільших викликів, перед якими ми нині стаємо. Однак не задаємо собі безперестанку питання: «Чи таким необмеженим і деспотичним уживанням природи людство не здійснює самогубства?»
8. «Перестань бути негативним». – Потреба говорити погане про інших означає низьке відчуття самооцінки, і замість підвищитися самим, тягнемо донизу інших. Швидко забути про негативні справи є здоровим.
9. «Не навертай; шануй віру інших». – Людей ми можемо інспірувати, даючи свідчення, однак якнайгірше, що може бути, це паралізуюче наведення: «Говорю до тебе, щоб тебе переконати». Ні. Кожна людина входить у діалог, виходячи з власної тожсамості. Церква зростає завдяки атракційності, а не наведенню.
10. «Працюй на користь миру». – Живемо в часи багатьох воєн, тому заклик до миру має бути сьогодні криком.

КІЛЬКА ДУМОК ПРО ДИЯВОЛА

Говорити про диявола у сучасному світі, де технічний прогрес іде не кроками, а стрибками – це смішно. Такої думки притримується багато осіб, навіть з числа охрищенних, які кажуть, що вірять у Бога. Диявол все частіше починає трактуватися суспільством як міфічна істота, або ж як застарілий метод залякування людей, а заклики до протистояння і боротьби з нечистим зводяться до асоціації із забобонами чи середньовічними обрядами.

Часто можна почути серед різних кіл людей, що говорити про диявола не годиться, бо це, щонайменше, некультурно. Також спроби застерегти когось від небезпеки впливу нечистої сили увінчуються саркастичною усмішкою: мовляв, про що ви говорите? який диявол? Надворі – XXI століття!

Всі ці описані реалії є плодом сатанинської брехливої зброї, яка, на жаль, сьогодні успішно діє і називається «Мене немає!». Очевидно, що таке відкинення думки про реальне існування сатани не є масовим. Тому особам, вихованим на богобоязливості та відчутті різниці між добром і злом, важко це сприйняти. Проте коріння такого диявольського підступу – переконати всіх, що його немає, – дуже міцне та метастазне.

розмірковуючи про духовність сучасного суспільства, зауважував, що сьогодні світ живе так, наче би не було диявола. Це співголосне з українською народною приповідкою: «Гуляй, душе – пекла нема!»; іншими словами – що хочу, те й роблю. Світові тенденції вказують на те, що багато хто втратив страх вічного прокляття, пекло перестало бути для частини людей місцем плачу і скреготу зубів. Демонструється сила, здобувається зброя, влада, гроші через переступ гідності іншої людини, через відверту брехню, через нівелювання будь-яких законів, вже не говорячи про закони Божі.

Диявол – «брехун і батько брехні» (Ів. 8, 44), – говорить Христос. Знаємо й інше – що цей злочинець був світлоносним ангелом (лат. Люцифер). Тому він може набирати різні образи, представлятися в будь-яких іпостасях, заманювати солодкими, але підступними пропозиціями, створювати ілюзію, що це не він і його тут немає. І все це – лиш би здобути ще одну душу.

«Боротьба з сатаною є щоденною реальністю християнського життя. Адже вона точиться у нашому серці, у нашій сім'ї, у нашому народі, у наших церквах...» – каже Святий Отець Франциск, Папа Римський, з нагоди спомину святих Архангелів Михаїла, Гавриїла та Рафаїла

Святий Папа Іван Павло II,

Актуальна тема

«І створив Бог людину на свій образ; на Божий образ створив її; чоловіком і жінкою створив їх. І благословив їх Бог, і сказав їм: «Будьте плідні й множитесь» (Бут. 1, 27-28).

ГЕНДЕР - НОВА ІДЕОЛОГІЯ РУЙНУЄ СІМ'Ю

(Продовження, початок у попередньому числі «Мети» 1/129 за січень 2017 р.Б.)

ОСЬ ЯК ВИГЛЯДАЮТЬ ІНІЦІАТИВИ ООН ОСТАННІХ РОКІВ:

• **24 липня 2013 року** Комісія ООН з економічних та соціальних питань вирішила: «Гендерна перспектива повинна влитися в усі політики та програми через загальносистемний план дій».

• **26 липня 2013 року** Високий комісар з прав людини оголосив нову кампанію ООН під назвою Free & Equal, спрямовану на глобальне сприяння правам ЛГБТ-осіб. А що більшість країн-членів ООН не хоче гомосексуалізації своєї культури, тому й не було згоди на фінансування, тож компанію фінансують окремі спонсори.

• **5 лютого 2014 року** Комісія ООН з прав дитини звернулася до Апостольського Престолу із закликом, щоб Католицька церква переглянула своє негативне ставлення до абортів, запобігання вагітності, одностатевих шлюбів та підліткового сексу.

• **У жовтні 2016 року** Рада ООН з прав людини призначила Вайтіта Мантерборна (Vítit Muntarhorn), відомого діяча у сфері «прав» ЛГБТ, омбудсменом ООН з питань ЛГБТ. Він є співавтором Джок'якартських принципів.

Держави, що чинять спротив цій політиці – а найсильнішим є спротив в Африці, – зазнають фінансового тиску з боку уряду США та ЄС.

б) На рівні ЄС

Європейський Союз, що був створений після Другої світової війни з пошуків миру європейських народів, перетворився на апарат влади, який намагається закріпити гендерну ідеологію в усіх країнах Євросоюзу і все більше карати опір. Якщо в котрійсь державі-учасниці ЄС через демократичні вибори до влади приходять уряд, що спирається на християнські принципи, то в ЄС здійснюється буря, підживлювана головними ЗМІ Західного світу. Політики і комісії, Європейський парламент, Агентство ЄС з конституційних прав, Європейський суд з прав людини та лобістські організації, як наприклад, ILGA Europe – чільна організація гомосексуального руху, яка на 70 % фінансується за державні кошти, зокрема й гроші Єврокомісії, поставили перед собою таку мету: через рішення, закони про зрівняння, антидискримінацію, гомофобію, «гомоподружжя» кардинально змінити цінності та соціальний порядок у Європі. Скасування моральних норм, від яких неминуче залежить сім'я, повинні стати обов'язковими для всіх країн ЄС як «нова етика».

Більшістю голосів Європейський парламент прийняв 4 лютого 2014 року «План боротьби Євросоюзу з гомофобією та дискримінацією за ознакою статевої орієнтації та статевої ідентичності» (доповідь Ульріке Луначек), незважаючи на протести сотні тисяч громадян країн ЄС. Під прапором боротьби за права людини Ульріке Луначек вимагає особливих прав для меншин,

(Далі, у колонці, на стор.15)

Запитання до священика

ЛІТУРГІЙНО-ОБРЯДОВІ ЗАПИТАННЯ

На запитання з царини літургійно-обрядових питань відповідає о. Андрій Нагірняк на основі книжки «Про мораль, звичаї, обряди» (Львів: Свічадо, 2009) і рубрики «Запитання до священика», що існує на офіційній інтернет-сторінці УГКЦ — www.ugcc.org.ua.

92. Що означає термін «досконалий жаль»? (Іванна)

– Жалувати за гріхи означає пережити в душі біль (а не лише висловити це словами), що ми своїми гріхами (думками, словами, вчинками) образили, зневажили Бога – люблячого Батька, і відчуті обридження до своїх гріхів. Досконалий жаль походить з любові до Бога, що Його ми зневажали, і до Ісуса Христа, якого, як каже св. ап. Павло, ми розпинаємо своїми гріхами. Жаль є недосконалий, коли боліємо душею лише тому, що ми через гріх позбавили себе блаженства в Царстві Небесному і заслужили на покарання (пекло).

93. У Російській Православній Церкві та й в Українській Православній Церкві Київського Патріархату облачення священика відбувається урочисто при людях посередині церкви. А як у нашому обряді? (Юрій)

– Облачення священика і в нашій, і в православних Церквах відбувається перед святою Літургією. Той обряд, про який говорите Ви, є обрядом вдягання (облачення) єпископа. Цього обряду дотримуються і в УГКЦ, але богослужбовий устав допускає також і можливість облачення єпископа не в храмі, а в єпископських палатах. Молитви, які здійснює церковна громада за і з архиєреєм, говорять про символічне значення кожного елементу богослужбового одягу та вказують на зміст і покликання єпископського служіння як особливого способу присутності Христа – Первосвященика в Церкві.

94. Одного разу чув, що кожен з місяців року Церква офіційно присвячує Ісусу Христу, Діві Марії... Чи це справді так? (Юрій)

– Насправді немає місяців, що їх наша Церква офіційно присвячує Ісусу Христу чи Пресвятій Богородиці. Починаючи з 90-х років XIX століття, в наших церквах набув поширення звичай, який був запозичений у римо-католиків та частково пристосований до нашого обряду, коли впродовж травня щоденно служиться молебень до Пресвятої Богородиці, а впродовж червня – молебень до Христа Чоловіколюбця. Саме ця традиція продовжує зберігатися у багатьох храмах і сьогодні.

95. В які моменти під час Служби Божої потрібно хреститися? (Андрій)

– У нашій традиції робимо знак хреста в ті моменти богослужень, коли згадується ім'я Пресвятої Трійці (Отця, і Сина, і Святого Духа); на «Святий Боже, святий кріпкий,

святий безсмертний, помилуй нас!»; на «Прийдіте, поклоніться Христу – Цареві нашому, Богу!». Загальноприйнятим є також осіняти себе хресним знаменням на «Мир усім!»; на «Алилуя, алилуя, алилуя! Слава Тобі, Боже!»; під час митаревої молитви на «Боже, милостивий будь мені, грішному (грішній)» та «Пом'яни мене, Господи, коли прийдеш у Царстві Твоєм» і при благословенні (іконою, хрестом, євангелієм, чашею, дво- чи трисвічником або рукою).

Існує деяка відмінність між нашим звичаєм та звичаєм інших східних Церков. Зокрема, вірні Української Православної Церкви знаменують себе під час кожного прохання на богослуженнях (на кожне «Господи, помилуй!» та «Подай, Господи!»), але не чинять хресного знамення на «Мир усім!» та при благословенні рукою або дво- чи трисвічником.

96. Чи потрібно під час Служби Божої весь час стояти чи у певні моменти клячатися? Як приймати святе Причасття? (Андрій)

– Відповідь на Ваші запитання спробуємо знайти у самих текстах Божественної Літургії. На початку анафори, після «Символу віри», священик закликає вірних: «Станьмо гідно, станьмо зі страхом, будьмо уважні, щоб святе приношення в мирі принести». Отже, вже сам текст вимагає стояти на ногах, а не на колінах під час виголосу слів Христа «Прийміть, їжте...» та «Пийте з неї всі...».

Перед св. Причасттям священик звертається до вірних зі словами: «Зі страхом Божим і вірою приступіть!», – отже, вірні мають приступити до священика, який подає св. Причасття, а не священик має підходити до вірних.

Після св. Причасття священик

виголошує: «Прості, прийнявши божественних, святих, пречистих ... Христових Таїн, достойно благодарім Господа». Отже, в самому цьому заклику є ствердження, що вірні прийняли св. Причасття стоячи (прості), а не навколішках.

І так само, стоячи, мають дякувати Господу, бо ж стояння є виявом нашої віри у Христове Воскресіння, віри в те, що ми з'єдналися з Живим, Воскреслим Христом. Наша старовинна іконографія зображує апостолів, як вони приступають на Тайній вечері до Ісуса Христа і стоячи приймають св. Причасття.

Також є і причини, що з огляду на практичність промовляють на користь такого способу приймання св. Причасття. Дуже невігдно для священика (особливо старшого за віком) у похилій позі причащати людей, що клячуть. Для деяких вірних, що хворіють на артрит, важко опуститися на коліна, а ще важче потім підвестися.

Слід згадати, що практика ставати навколішки під час Божественної Літургії (зокрема, для прийняття Причасття), як щось достойніше й побожніше, з'явилась у Греко-Католицькій Церкві під впливом римо-католицької традиції. Після Другого Ватиканського Собору в більшості країн Римо-Католицька Церква відмовилась від цієї практики (і її фактично можна побачити лише у Польщі) та повернулася до старовинної практики стояння.

97. На церквах (на куполах) встановлюють хрести, а під хрестами часом встановлюють фігури, подібну до місяця; правда, інколи – «ріжками» догори, а інколи – донизу. Що це означає? (Роман)

– На жаль, мені не вдалось віднайти якихось переконливих документальних свідчень, але традиційно зображення півмісяця під знаком хреста (незалежно від того, чи він напрямлений вгору чи вниз), як це ми можемо спостерігати на старовинних храмах, означає перемогу християнства над магометанством. Найбільшого поширення таке зображення набуло під впливом історичних подій XVI-XVII ст. і, власне, на храмах, збудованих у той період, воно і збереглося. Зараз, з огляду на зміну історичних обставин, посилення взаємної толерантності і процес налагодження міжрелігійного порозуміння, таке зображення більше не використовують при спорудженні нових храмів.

(Далі – у наступних числах газети «Мета»)

о. Орест-Дмитро ВІЛЬЧИНСЬКИЙ

Обережно, секти!

(Продовження, початок у «Меті» № 7/116 за вересень 2015 р.)

листів та телефонних дзвінків; від них вимагають цілковито розірвати контакти з людьми поза сектою, контакт з іновірцями дозволений лише для місіонерської діяльності.

Аргумент – «не курять, не п'ють» – надзвичайно цікавий. Адже і Католицька Церква не дозволяє зловживати спиртним та не схвалює шкідливих звичок. Утім, чомусь люди на це «не зважають».

66. Якось я на запрошення, вручене на вулиці, відвідала кришнаїтську презентацію із показом фільму, медитацією, співом одних і тих самих слів, частуваннями. Що означає «Гаре Крішна»? Чи безпечно відвідувати такі заходи?

– У Святому Письмі є такі слова апостола Павла стосовно такого випадку: «Усе дозволене, але не все корисне; усе дозволене, але не все буде» (1 Кор. 10, 23). Це саме стосується і відвідин зібрань кришнаїтів. «Гаре Крішна» із санскриту дослівно перекладається як «радуйся, Крішно». Крішна – це поганський індуїстський божок,

одне з втілень поганського бога Вішну. Тому не думаю, що відвідування заходів, під час яких прославляють поганські божества, може бути чимось корисним чи просто нешкідливим. Адже прослава поганських божків – це фактично прослава демонів (див. 1 Кор. 10, 14). Важко повірити, що такі заходи не сприяють демонізації осіб, які їх відвідують.

Окрім цього, відвідуючи їх, ви легковажно відкриваєте самого себе на сектантську пропаганду. Занадто велика впевненість у власних силах, у те, що не піддашся сектантському впливові, не є захистом від сектантських ідей, а радше навпаки – саме така впевненість може стати причиною потрапляння у сектантські сіті.

68. Хто такі догналівці?

– Останніми роками галичани помітили й відчули на своїх теренах існування цього угруповання, центр якого перемістився з Підгірців, що на Золочівщині, до Львова, і яке активно порушувало спокій цього міста, проводячи галасливу вуличну ходу, відкриті молебні й агресивно намагалося заволодіти греко-католицькими святинями.

Догналівці, або «підгорецькі отці» – псевдохристиянська синкретична секта авторитарного (гуруїстичного) типу, так звана Українська Правовірна Греко-Католицька Церква. Її заснував колишній чеський римо-католицький священик Антонін (Ілля) Догнал. Ця секта навчає доктрин, які ставлять її поза межі християнства (наприклад, Богородиці приписують властивості божества). Секта також практикує елементи кабали, ворожіння за допомогою підкидання монетки, на зернятках вервиці, а також за допомогою Біблії. Зафіксовано також, що секта через так звану «бойову молитву» вводить своїх adeptів у змінений стан свідомості. Ця секта розробила свій специфічний стиль пісень, який полягає у безконечному повторенні кількох фраз, переважно на просту мінорну мелодію. У ній широко практикують повторення простих речень, подібних до мантр буддизму та

індуїзму. Під час молитви її члени мають приймати певні прописані пози і дотримуватися точно визначеної їх тривалості, подібно як це практикують у йозі.

Антоніна Догнала вважають непомилним джерелом, через якого говорить сам Бог. Подібно приписують й іншим керівникам секти. Ця секта намагається активно втручатися в політичне життя – закликає Україну вступити до Митного союзу, закликає до об'єднання України, Росії та Білорусі, закликає Росію та Білорусь ввести на територію України війська, щоб запобігти її інтеграції в ЄС. Ви, напевно ж, пам'ятаєте той галас, який було піднято з приводу ювенальної поліції та гей-батьківства, який мав би бути голосом УГКЦ, а насправді є голосом Москви.

69. Чому догналівці маскуються під греко-католиків?

– Догналівці належать до рідкісного типу сект-мімікрантів. Тобто секта маскується під іншу конфесію. Цей тип серед сектантських угруповань не є поширеним. В Україні його представляє хіба що Богородичний центр, який маскується під Православну Церкву, та рух «Гаре Крішна», що маскується під індуїзм, хоча самі індуїсти вважають цей рух небезпечною ересью.

Секта-мімікрант, маскуючись під іншу конфесію, спрямовує свою діяльність на членів певної конфесії, або прагне, щоб її вважали кимось іншим. Видається, що догналівці обрали шлях маскування, мімікрії під УГКЦ, сподіваючись отримати прихильність галичан, які відомі своїми консервативними поглядами та традиційністю. І варто зазначити, що таке маскування на перших етапах формування цієї секти таки допомагало їй знаходити прихильників серед галицьких греко-католиків. Тепер, коли маски цілковито знято й виразно виявилось політичне замовлення на розгул цієї секти та покривання її діяльності на владних щаблях, – про догналівців чомусь не чути. Та хоча сама секта в новій політичній ситуації наразі причаїлася, у її тенетах залишаються жертви, якими просто скористалися та які не можуть жити в реальному житті, бо й кроку не можуть ступити без своїх гуру, які зробили їх фактично соціальними інвалідами.

Варто знати, що секта Догнала має багато зареєстрованих громадських організацій, які можна прийняти за звичайні греко-католицькі. Це, зокрема, «Об'єднання віруючих Української правовірної греко-католицької церкви», «Сім'я під покровом Богородиці», «Молодь за здорове життя», Комітет зі збереження християнської спадщини «Покров Богородиці», «Голос Господній», Союз християнських матерів Львівської області, Золочівська громадська організація «Батьки України». На їхньому утриманні – реабілітаційний центр «Тавор», де лікують uzалежених. Догналівці створили також клон католицької організації «Рух чистих сердець».

(Далі – у наступних числах газети «Мета»)

Мандруючи Інтернетом

(Продовження, початок – на 14 стор.)

що визначаються за сексуальною орієнтацією. Якщо буде прийнято П'яту директиву ЄС про однакове ставлення, то для всіх громадян країн ЄС це означатиме дальше обмеження релігійної свободи, свободи совісті, свободи слова, прав батьків на виховання дітей та свободи підприємницької діяльності.

в) На рівні національних держав (на прикладі Німеччини)

Кабінетним рішенням Федерального уряду Німеччини в 1999 році ґендерний мейнстрімінґ отримав статус «головного принципу та ключового завдання» політики Німеччини, хоча про це не було жодних дебатів у парламенті або в ЗМІ. Близько 2000 «уповноважених з питань зрівняння» в кожній інституції дбають про «субстанційну рівність» між чоловіками й жінками, починаючи від ліквідації так званих «статевих стереотипів» у дитячому садку, переходячи до нехтування інтересів хлопчиків у системі освіти, закінчуючи віддаванням переваги жінкам на ринку праці через встановлені законом квоти для жінок. Однак ґендерний мейнстрімінґ вимагає більшого, а саме – «руйнування статевого порядку» та скасування гетеросексуальності як норми. У коаліційному договорі Великої коаліції від грудня 2013 року Соціал-демократична партія Німеччини та Християнсько-демократичний союз зобов'язуються: «Покінчити з дискримінацією одностатевих партнерів, які живуть разом, та дискримінацією людей на підставі їхньої сексуальної ідентичності в усіх сферах суспільства» і за Національним планом дій боротися з «гомофобією» та «трансфобією». Зокрема, Федеральний фонд Маґнуса Гіршфельда (майно фонду становить 10 мільйонів євро) повинен далі сприяти тим, хто докладає зусиль до прощтовхування Джок'якартських принципів (див. прим. 5) та ухвалення «ґендерної ідентичності» в Конституції.

7. ПЕРЕВИХОВАННЯ ДІТЕЙ ЧЕРЕЗ СЕКСУАЛІЗАЦІЮ

Щоб змінити первісне ставлення населення до сексуальності, треба почати з дітей. Всесвітня організація охорони здоров'я (ВООЗ) разом з німецьким державним органом – Федеральним центром просвіти з питань здоров'я видали «Стандарти сексуальної освіти в Європі». Ці стандарти рекомендують:

- Заохочення до мастурбації з молодшого дитячого віку.
- Повідомлення про гомосексуальність як про норму ще в дитячому садку.
- Руйнування специфічних стевих стереотипів у маленьких дітей.
- Повідомлення про рівноцінність сім'ї, що складається з тата, мами і дітей, сім'ї, в якій мама сама виховує дитину, зведеної сім'ї та одностатевих сімей.
- Заохочення до сексуальних ігор у дитячому садку.
- Підготовка до «першого разу» в початковій школі
- Навчання запобіжних технік, наприклад, натягування презервативів на пластикові пеніси.
- Інформація про сексуальні техніки: петинг, еrogenні зони, оральний та анальний секс.
- Примус до вербалізації (словесного озвучування) сексуальних процесів.
- «Безпечний» аборт.
- Автономні права дітей.

За таким «вільним від табу стевим вихованням» стоять, окрім Всесвітньої організації охорони здоров'я (ВООЗ), такі «глобальні гравці», як ООН, ЮНЕСКО, ЄС та Міжнародна федерація планування сім'ї (IPPF).

(Далі – у наступних числах газети «Мета»)

автор – ґабрієла КУБІ,
(надруковано у Вид-ві «Мандрівець»)

Хіба релігія – опіум?

(Закінчення, початок у попередньому числі «Мети»)

«Наука без релігії кульгава; релігія без науки сліпа», – цей вислів приписують відомому вченому із світовим ім'ям Альберту Ейнштейну.

7. Джованні Батіста Річчолі (1598-1671)

Цей астроном єзуїт є автором «Нового Альмагесту» – енциклопедії астрономії. Він був першою людиною, що виміряла швидкість прискорення вільного падіння; разом з отцем Грімальді він створив селенограф, який тепер прикрашає вхід до Національного музею авіації та космонавтики у Вашингтоні.

8. Франческо Марія Грімальді (1618-1663)

Єзуїтських священиків учених було багато. Зокрема, італієць Франческо Марія Грімальді був священиком єзуїтом, мате-

матиком і фізиком, який викладав у єзуїтській колегії в Болоньї. Іменем Грімальді названо кратер на Місяці.

9. Ніколас Стено (1638 1686)

Ніколас Стено досяг великих успіхів в анатомії та геології, а ще став єпископом. Стено відкрив протоку привушної слинної залози, яку згодом назвали «стеноном». Одна з головних заслуг Стено – ґрунтовне з'ясування ролі м'язів. Він також став засновником вивчення корисних копалин.

10. Джордж В. Койн (19 січня 1933 р.)

Отець Койн – священик-єзуїт, астроном і колишній директор Ватиканської обсерваторії, керівник дослідницької групи міжнародної обсерваторії «Маунт Грехем», яка базується в університеті штату Арізона в Тусоні, США. Від січня 2012 року – завкафедрою

релігійної філософії коледжу Ле-Мойн в Сіракузах, штат Нью-Йорк.

11. Стенлі Які (1914-2009)

Отець Які був угорським священиком бенедиктинцем і висулуженим професором фізики в університеті «Сітон Хол» (Нью Джерсі, США). Протягом своєї наукової діяльності він виразно доводив, що наука розвинулася з християнства. Він налагоджував мости між тими, кого розділили наука і віра. Про його життєвий та науковий шлях розповідає книжка «Наука народилася з християнства» Стейсі Трасанкоса.

Один із кращих способів стати більш обізнаним із позицією Католицької Церкви щодо науки й віри – це читати енцикліки «*Humani generis*» П'я XII та «*Fides et ratio*» св. Івана Павла II.

Отак коротенько ознайомившись із цим переліком великих вчених, які дали потужний поштовх до пізнання незбагненої величі Творця, хочеться запитати отих раціоналістів: і ви ще вірите, що релігія – це опіум для народу?

За матеріалами CREDO
опрацював
Богдан Яровий

Чекаємо на Святоюрській горі!

Церковна крамниця Курії Львівської архієпархії успішно позиціонує себе як одна із найбільших церковно-сакральних та релігійних крамниць Львова із помірними цінами уже близько 6 років. Місце розташування надзвичайно зручне, оскільки знаходиться у самому серці Львова, на Святоюрській горі, при виході із подвір'я собору.

Розвіюючи стереотип, запевняємо, що церковна крамниця пропонує не лише товари для священнослужителів та предмети церковної атрибутики, а й широкий асортимент товарів для мирян, паломників та гостей нашого міста. Тут можна придбати предмети церковного посуду, облачення для священнослужителів, ікони, молитовники, релігійну та духовну літературу, ладан, вугілля, сувенірну та подарункову продукцію, а також від березня цього року є у продажі срібні вироби. Слід відзначити відповідальне ставлення до формування асортименту, тому у нас представлені товари не лише вітчизняних виробників, а й налагоджена мережа поставок із Польщі, Італії, Греції та інших країн.

Ще нещодавно на території Собору св. Юра працювали дві крамниці, які були по-

єднані між собою, проте різнились асортиментом. Однак для комфорту відвідувачів було прийняте рішення про реконструкцію та їх об'єднання. Ми пишаємось одержаним результатом! Тепер магазин – значно більших розмірів та логічно розділений на декілька просторих відділів.

Ідучи назустріч свої покупцям, ми намагаємось відповідати вимогам часу, тому застосуємо сучасні методи торгівлі. Саме тому ми створили інтернет-магазин та налагодили систему доставки товарів, яка успішно функціонує не лише на території України, а й за кордоном. Ви можете знайти нас в мережі Інтернет за посиланням www.kramnycia.org.ua, або ж у соціальній мережі Facebook. Для покупців, які є власниками накопичувальної картки, діють постійні знижки. Отримати картку може кожен бажаючий після покупки на суму від 500 грн. Продавці-консультанти завжди раді будуть вас зустріти та надати кваліфіковану допомогу як у будні, так і у вихідні та святкові дні. Крамниця працює без вихідних та перерви на обід.

**Наша адреса: м. Львів,
площа святого Юра 5.
Контактний телефон:
261-13-82, 067-67-36-501
Приємних та вданих покупок!**

При передруку матеріалів посилання на газету «МЕТА» обов'язкове!

Свідоцтво про реєстрацію
КВ 4266

Над випуском працювали:
головний редактор:
о. Іван ГАЛІМУРКА,

літературний редактор Святослав СМУК,
більшоредактор і технічний редактор:
Вячеслав ЧИЖЕВСЬКИЙ.

Відгуки та пропозиції надсилати на адресу:
площа св. Юра, 5, м. Львів,
Україна, 79000,
тел. +38(032) 233-40-73;
e-mail: meta.ugcc@gmail.com
meta_ugcc@ukr.net
<http://www.meta-ugcc-lviv.com>

Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати матеріали. За достовірність фактів відповідає автор.

Рекламні оголошення приймаються вичитаними і відредагованими рекламодавцем.

Матеріали не рецензуються і не повертаються. Редакція може не поділяти думку автора.

Друк: ПрАТ «Видавничий Дім «Високий Замок»
Тираж: 6000 примірників, Замовл. №

45-річчя священства – о. Олексій Юнко (24.04)

25-річчя священства – о. Омелян Васишин (07.04)

25-річчя священства – о. Зіновій Курилець (07.04)

25-річчя священства – о. Павло Менделюк (07.04)

25-річчя священства – о. Михайло Яцишин (07.04)

15-річчя священства – о. Василь Вільчик (07.04)

15-річчя священства – о. Юрій Саквук (07.04)

5-річчя священства – о. Тарас Жеплинський (08.04)

5-річчя священства – о. Олексій Медик (17.04)

45-річчя уродин – о. Андрій Березівський (22.04)

45-річчя уродин – о. Ігор Дмитерко (23.04)

40-річчя уродин – о. Іван Паліса (02.04)

40-річчя уродин – о. Руслан Мартинюк (06.04)

40-річчя уродин – о. Василь Рудейко (09.04)

40-річчя уродин – о. Володимир Крушельницький (12.04)

35-річчя уродин – о. Руслан Котлінський (24.04)

30-річчя уродин – о. Андрій Химчук (06.04)

30-річчя уродин – о. Тарас Гадомський (09.04)

ОТЦІ-ПУСТЕЛЬНИКИ СМІЮТЬСЯ

«Іж, отже, хліб весело...» (Пропов. 9, 7)

Олександрійський вельможа, великий приятель отця Іларіона, прийшов якось до нього і каже:

– Ти знаєш, отче, що зараз я переживаю вельми успішний період у моєму житті. Але задоволення мені це не приносить. Більше того, мені дуже важко бути привітним і милостивим із тими, з ким зустрічаюся, адже їх безліч...

– Ніколи не забувай, – каже у відповідь старець, – що ті ж люди, з якими ти зустрічаєшся в період успіху, зустрінуться тобі і під час невдач.

Молодий чернець, що оселився в Келіях, пише листа до своєї родини: «Я знайшов місце, ідеальне для тих, хто, подібно до мене, шукає усамітнення. Цих місць тут цілі тисячі...»

Антиохійський стражник, зупинивши у міських воротах старця, що входить із величезним бурдюком на плечах, питається:

– Вино, горілка, сидр?
– Спасибі, – відповідає той, – я не п'ю вранці.

Один старець розмовляє з іншим:

– Я зауважив, що твій пес махає хвостом не вліво-вправо, як усі собаки, а вгору-вниз. З чого б це, брате?

– А ти не бачив, яка у мене вузька келія? – відповідає той.

Двоє ченців, Памво і Памвон, жили разом у Скитській пустелі. Неподалік від них жили два інших ченці – Іларій та Іларіон. Одного дня отець Памво прийшов до отця Іларія за порадою.

– Отче, – каже він, – отець Памвон і я живемо разом в пустелі вже багато років. Довгі молитви, чування, пости обтяжують деколи наш розум настільки, що ми вже майже не розуміємо один одного. А як тобі вдається вирішувати ці проблеми з твоїм співбратом?

– Я збуджую його розум за допомогою загадок, – відповідає отець Іларій. – Зараз покажу тобі, як це робиться.

І отець Іларій покликвав отця Іларіона.
– Іларіоне, – каже він, – хто є племінником сестри сина твоєї бабусі?

– Це я, – негайно відповідає Іларіон.
Отець Памво захопився, подякував отцеві Іларію за пораду і повернувся до себе. Там він одразу ж покликвав отця Памвона і питається:

– Брате, хто є племінником сестри сина твоєї бабусі?
Отець Памвон розгубився, задумався і, як завжди, занервував:

– Це важке питання, отче, – каже він.
– Зовсім ні, – заперечує йому отець Памво. – Племінник сестри сина твоєї бабусі – це отець Іларіон!